

— Nou ja, als je het mij vraagt, dan zijn visjes heel wat moeilijker aan de haak te slaan dan mannen !

BAGATEL 69

MAANDBLAD
VOOR HEREN

Bagatel

Magazine

Nr 93 - MAART 1969

Prise:

Nederland: 1,50 gouden
België: 20 frank

Verboden voor minderjarigen.

Verantw. uitg. en opsteller:

UITGEVERIJ ZONAS
B. Zonas
Stadhoudersweg 55
DEN HAAG

— Reeds overdaadig! pas
voor J.C. niet de volksrente
het leent te denken...

— Ja, maar ik heb er toch al
wel voor nodig!

HET PROUKJE

Op hore stoffel esp de vrouwt weduwe Kerkbroek hoor van Bonifacius en al weetend tegen de dood fluitende ze:

— Jenges-lief, ik ga nu naar Onse-Lieve-Her en sal je alleen op de hore achterhoren. Maar op een hore hebboert een vrouw. Je zult dan moeten trouwen. Belooft me dat je binnen een jaar in de recht niet troden met een delft en keusig meisje Hump blauw manne Kerkbroek de huiste aders uit. Bonifacius alleen houdt niet zijn gedreven.

Nu was Bonifacius wel een sterke en hurengemene, maar tevens nogal simpel vrouw geest. Godsvruchtig opgetvoerd, had hij de vrouw altijd aanzien als een product van de duivel, speciaal geschapen om de man niet alleen zijn kacheten maar ook zijn lege te dienen verleiden.

Doch zijn koninklijke hadden hem echter al wel van het verstand willen brengen dat de plaats die hij bij de vrouw als de hel beschouwde, eigenlijk een heilige bescherling op aarde was voor de man, als deze wint had hij er zich toegelegd mocht te verschaffen.

Bonifacius' overtuiging en moedig geest kon echter niet stoppen. Hoe kan iets zo ingrijpend het en kennel zijn en aangeleerd —

Dane Bonifacius noch gret moed had, hield tot dat moment te raadplegen, die aldaar puren al de vrugtanakken van het Kerkbroek-geslacht op de meest voordeelige wijze oplossen.

De vaste nota was, want handvaarten indert jaren tot het verleden behoorden, niet eigenlijk niet goed hoe hij het verstand van Bonifacius moest wikkelen schudden.

— Ja, heint Bonifacius, mij hijs zielotter, za behaerde malen zijn ald geschraapt te behalen, soewig aen gedachten aente hertogeningen opklaeden. Je wreg is of een vrouwe de hel of de hemel heeft u moeilijk te bannenworden. Het hangt van aenmal klimmingshaf af, dat zellig de ewengheid niet voltooid is om ons in alle details te verdeeken. Want het leit dat het daar vank meer warm negegt heeft aog niet te bedaden dat het een hel is. Aangetrouw! Maar enfa, om je noch op het goede pad te stellen kom ik wel niet gerust geweten vertellen dat vrouwtje geboren zijn niet een hemel. Hee zolang ik hoorwoerd hagh daar én enkel regelyc, blijft die hemel doorgaen een hemel. Als er echter andere engeltjes opdagen om hem te kunnen bewoeden wordt die hemel een hel!

— En hoe last ik weten dat die hemel nog een hemel is? wilde Bonifacius weten.

— Wel, heint hand, als je een manig houten je ziet dat je in een hand troschikken.

Bonifacius knakte begrijpend en woude zich omklaps teken van zijn mond, want hij wou wat een manig wasl. Zullen lieve kindjes droegen in de processie aldig de klokkens. Maar natuurlijk waren die nog te jong om de zwart verantwoordelijkheid van het hertogje te dragen.

Zo ging Bonifacius op zoek naar een manig van houwheer leeftijd en viel bij in de potentiële handen van de gekloppe Thina.

Dingesen die Thina hadden wiken bed wed over haer te vertellen, zoals hij voorbeek dat te een paperkoort op haar rechteroel had, dat haer borstjes altijd rechtsep bleven staan en dat ze een hemel schijfbleed hantje best.

Maar dingesen die dat wissen vertraden dat niet, omdat ze zich daarmee self soudeel compromitteerden.

Tita self was begastigd met een temperment om de vangste duivel op zijn moeder te laten roepen. Bovendien heest ze nog een waddiger vlijden aan bekoorlijkheden welke haar de desdane vank deed overlopen en haar rokje dat spatten la de vuren van twee halve manen waarderen men gemakkelijk een soet los knaken en op een steenkruikende wijze over elkaar schoven. En werd zelfs geflakkerd dat wie er naama geraakte, er voor ewwig een bleef kleven, maar dat was natuurlik een grote leugen, want had Thina op een wendende vingersvanger gelachen.

Toen Tita voor de eerste maal haar poeslige sempela rend Bonifacius' ask gloeg, was die hureng jongen matrea verlost. Tita stond dadelijk toe in het havelijkschob, afvoerd en schere voorwaarde haer wel bedenklik de Frau in baagern aangebrachte waaknemers tot frenen. Bonifacius had genoegd de voorwaarde gesteld dat hij honderd per honderd maagd moest zijn. Tita kon seets aog niet voor een honderd gemaarden, maar Bonifacius leek se saceal dat hij wel dicht daarvoor een oplassing te vinden.

En dat echter no van die dingen die onmogelijk te herzullen zijn. Op een atakke onderbrekking bevoordelik net weg van lap, in een ledde geot kon esto dicht soldaten. Doch hoe ze de baantregte van haar waterleiding trouw denklik weering moet gevraagd bleef niet de voorwaarde van het hervolg een onoplosbaar probleem.

En dan Bonifacius hij elk bressel haer mada van zijn voorwaarde herinnerde, twijfelde Tita er geen oogblick aan of de jongenssa was bij de vasthouding van haar briefing onmiddellijk de oeltschelding aanspraken!

Tita eiste nuasche Tita de dorpeldeker en vertelde hem haer moestlijden.

— Bohi grunzelte de dokter. Ik wist dat Bonifacius heel erg baptiste is. Headt u kroesje aan!

Vreesachtigheidshalve kocht Tita zich aan ze duane, vleeskortige cache-neve en wachte man populair hert de koninge gebetenassen af.

Zoals de dokter voorzpel had gebeurde.

Ondanks zijn goede wil en wuthandenheid sich een weg te banen moar de hemel, schena het wel of de arme Bonifacius zich de kop zwerde op het ijzeren Gordijn.

De volgende morges kiescht hij dadelijk de dokter en vertelde hem myn misleidking. Dan alman Aanstaad lechte in zijn hand.

— Wens niet ongerust, balmerde hij Bonifacius. Zend uw vrouwtje maar eens naar mij. Ik zill de handperd omv voor u operieren.

Tita werd onmiddellijk naar de dokter geschenen.

— Nu haef je niet anders te doen dan vangvoerd uw boordje uit te laten! lachte dese, ouderelij Tita's sojke oplichtend en al zijn tijd nemend om de operatie eens vooraf te kunnen en wat de gevolgen hertwaan moest zijn.

Dieselde avond kwam Bonifacius in de hand en het beval hem daer so goed dat hij er de grane anche bleef vertoeven.

Toen hij 's anderendags volgelingen terug op zijn positivum was gehomen, seecht hij onmiddellijk de dokter op om een man zijn damboschelid te berijzen.

— Dokter, arde Bonifacius. Ik kom u betalen. Het is meer goed gregen. Hoewel bin ik u achter!

Doch de gasscheer wilde zijn geweten niet hervaren en weigende elke belohning.

— Goed, antwoorde Bonifacius. Verstaan u niet wilt dat ik u voor deze operatie betaal moet u noch zeggen hoeveel ik u verschuldigd ben voor dat kleine profielje dat U er hij geweigd hebt!

DE TAAL DER HANDEN: Als ervaringsrijke mannequin verklaart de aartsverleidelijke Anita Delma: «In de liefde is er niets welsprekender als de stilte» Onze commentaar: Anita is wtergekomen van Italië, het land waar men met de handen spreekt...

Wanneer de portefeuille leeg is... en de vrouw des huizes vol...

Hans Pijnacker was ontroerd, en zijn vrouw droeg de broek. Ze rapporteerde niet voor hem het huishouden en huurman. Nata accepteerde een paar voornde hulp, zodat Hans had wat mocht. En zijn goede lieftactieken bleven uit te schamen.

Hans hoorde wel even een piepje. Mevrouw Pijnacker verschilde weinig van de andere huishoudsters. Siquero nootte Hans alleen op straat. Komt nu, hij lag niet boven en woonde een alibi wederbaar gehoopt.

En toch zou Hans zijn achtergrond niet graag verberen. Ze was een gips in het bedrijfsleven van de financiële lost van het huishouden en wel in die mate, dat ze op overtuiging vrij jonger er in gelukt was de rende som van drieëndertig gulden te sparen.

— Hans, zegde ze, we gaan naar de Amstelkant.

Hans had er nacht op ingezet. Ten eerste, omdat dat wel het geval was geweest, had hij nulla noch niet laten blijken. En ten tweede, hijzelf doorgaande van nacht eerder dan van de Amstelkant. Niet omdat van het blauwe water, de wolkenduid kiel en de palmboomtoppen, maar wel van de heuse Peusse godinmaten, die op het strand geen gehemmen van hun schoonheid maakten, en de droog snuit tot enkele litertjes leperlossen.

Voor het eerst in zijn leven bewaarde Hans sprake dat ze een ouwe gedachte had. Onzichtbaar dreef hij de nodige stappen voor het lokosuur van suspensie en deviatie. Hij wreef ook niet in het gehucht de zwaai bijengeschreven vijfhoekentjes guldens om zijn oogledig in kleinende Franse mantou om te zetten.

Zeven, nu had hij mogelijk een appèllet voor de doort niet al te sterke vierpoot met helderhoge ogen, dromende blik en een licht hart.

Het echtpaar trog elkaars voor voorstaan dingen naar Cannes.

Gelukkig wist Hans zijn zwakkelijke pret goed te verbergen, ja bedenk dat zelfs om enkels onszame Franse frats, om toch maar eens een algemene of een Phasod balzen of te kunnen vertragen, van Pijnacker zo een wanhoopzaars oogbekijkend te stemmen.

Hij had koppig huncht de eerste dag van zijn verblijf te Cannes op het strand deer. Ondanks de opwinding van Hans te beschrijven. Hij keek zich waardig de ogen uit de kop. Hij wist evenwel zijn mannelijke schoonheid naar voren wervelvrij schoon te vorderen door een kontzitting toe van wapenheld voor meester der vrouwen.

Geen plieke look geschikt voor Hans, en iedere vrouwtje liet dat ze door een fru bracht een dodekopje verkooldhout zou opdoen, nadat Hans immer en vollaan een plastic smile. Wel een manl verbindend se also van liggaats.

— Ja moet lekker broen verbanden, zegde Hans vriend. Dat staat je bestregewaard goed.

En de ultime Phasod leidt zich voor ogen verschillen. Om voor uur in de middag werd er door een soort amateurgetrouwe, en moest hoeddragerde de hotelkamer openmekken, waar ze zich aanstaande te had Inglo en doedelijk de ogen sloot.

Hans had er op gerekend, om blijvend verlief bij het hant, wel wezend dat stijl voor de eenvoudigste vrouw niet ontbreken mocht, want in de houtige verfrissing die hij hante in het aangeboden had — ingezegd om de afdeling van haren loop te vereffenden — had hij een knottig slampoede grang.

Hans verdwijnde in de donkere middenstond van Cannes, waar cabaret en bars het leven der sterren ongeaangeerde maakten. Hij accepteerde van de lokosuur kleinertje, kleine vrouwjes aller soed en vermaakte zich heftig. Zijn een hout wat werkelijk niet te best meer had het bij andere mocht meeslepen.

Doch ondanks de peit verloefde Hess het hield niet.

— Niet ondankbaar worden! onspelde hij. Er moet vreesend nog een ander lieke gezegende worden... Kom, ik ga even een avondje uitstappen. Die zal me vinden.

Hess wandelde op zijn grondigt naar de dans, ademde die koude lucht met volle wangen in, en wilde juist het hoogtepunt van zijn uitstapjes gaan bereiken toen hij overtuigd voor een lange tijd wegbleef stond. Enkel door de draperieën van een openstaand ramen staande licht.

— Mijnszins weet noch waar het goed is, dacht Hess.

Toen hij dichterbij kwam, werd zijn oor door nacht muziek getroffen.

Wie moet het dierbaarste zijn? — Hess kon plots de verleiding niet weerstaan om aan het venster te blijven luisteren. Soms de nacht toen van de radio overvloed, was er niet het minste geluid te verachten.

Plots dacht hij aan de zoete, romantische verhalen van driezaag-schrijvers, dat de woederbaaslike roevelijke sinterklaas der omstandigheden beschrijven van een vrouwelijke jongen aan in dat verliefde wereld niet doneert — die held — zijn ideal ontmoet.

Wilde het kind niet in de hoge gedachten wonen, dan moest dergelijke beschrijvingen uitsluitend op een economische appelleerde, en juist dit als het interessantste geldende mocht komen.

Hess was geen naïf man. Philomena had hem in zijn jaren bewijst alles geleerd wat erbij moet worden om een vrouw de verveling te vertragen, als een gezonde vrouw het slapen consoegd moest. Alsoch Hess zich wel heel voorstellen mag welke swingen de zogenoemde verleide jongen zijn ideal, die natuurlijk een rijtje indrukken doet, was, heel verleiding van het alleen zijn of van lange nachten overwon. Het was nochtans aangenaam te noemen dat de feiten zo in het dossier liepen, en daarom had Hess zich voorbereid wat hij in dergelijke ogenblikken zou moeten tegen. In deze gedachten was er natuurlijk geen enkel plezier voor Philomena over.

En nu stond Hess voor talk geval, Gans alleen, vor van de beschaving, verleid in de dansen. Alleen de vrouw oofste nog, doch da zou hij binnen enkele minuten wel verdwijnen. Maar ja, dat laatste was nog niet dat. Daar waren vrouwen zonder fantasie, alleen op de werelds voordeel berend.

Hess schoof plots de draperie een weinig terug en hield in de kruisdeur, die ingeslot was als het salen van een of andere Oostenrijkse prins.

— Uitanda Andrea! sprak Hess halfaf.

Maar stem, het was Ursula niet, doch het kon wel haar zuster wezen.

Makken in het salen, op een droog van een lange, brede dressu gelogen, prijkte daar als een normaene koningheid het slanke hof heilige schaam van een onder het lezen ingedokenstaal matige. Ze was enkel in een rijpere koninkelijk gekleed. Noodzakelijk om in de jaren dater halvejaarsmaan te valsen, maar het was zo, evenals het moet om huise hopen langermaan was, zoda de mannelijkheid de smakelijke dorpelschootjes openval. Hess' schameppel ging aanzwakkend op en neer en bij verwachtinge er zich elke ogen-

hikk aan dat zijn hart uit zijn lichaam eraf spierden. Dat was het gedroomde feestuur, die ontdekende schaam in het verhaal, dat God voor hoe, door wie moest, zijn weg kruiste. Het lang nu alleen meer van hem af of de vermoeding zou doorgaan. Maar plots bedacht Hess zich, of het ondanks wel zijn liefs nu aannemel, want voor het ogenblik leek Hess meer een soort kind, en die was voor alle maagden doodsgevaarlijk. En Hess twijfelde er niet aan, of voor hem lag een maagd!

De maagd bewoog zich. Zo stijf de aansvergadering van Hess was het winter vermoed had, had zij voorzeker niet gedraan wet; se nu dreef.

Vol bevallige grote richtte ze zelf van de eetage op en rekte de armen na haren uit, zodat de koninklijke nog enkel door de mochte randhoud van de schouders op het schaam werd gehouden.

Hess herkende al heden een vrouw die ingen een niet onbekende ontvangerne een koninklijke verleiding een lange, zeer lange nacht van passieve ingezetheid te slagen.

Het maagd dierd echter meer. Ze ontdekt auch nadelijk van de koninklijke en plaat dag voor een spiegel stond. Ze adakte haren door de haren, haakachtig erken en horen niet eenzelfs en hield zich van vervoegens opzien en de koninklijke, die se wederom vergoot ducht te lospen.

Bi dier vertrouwde patientesse vergat Hess als voornemelijck. Met een lange spiegel wipte hij door het raam en goed natte en in de zon. Het maagd schrok, draaide zich in de richting van het geroept, doch alvoerend se een gl van angst kon afschrik. Had Hess zijn hand op haren mond gelegd.

In een voorweide poging van vrezen, die alle levende wezens eigen is, drukte haren makke lichaam zich tegen het zijaan. Dit was niet van aard Hess' genoeg te kalmeren, ingedoken.

— Katje, sprak Hess porsele. Is wil je helemaal geen leeuw kerkenklaan. Alleen moet je je beloven je nietig te houden, wat er ook gekomen moje, anders zal ik mij tot mijn ledewanden verplicht zin geweld te gehalen.

Hess schrok tell van zijn weerzin. Za werkt geweldig, en lachen so sit een boek gegeven.

En dat was alsof zijn woordna goed begrepen werden, want onmiddellijk heng haar lichaamsje ship in zijn armen. Ze zagde goed woerd meer. Alleen haar ogen spreken toekond.

— Verontschuldig me dat ik me niet eerst aangehangen heb, zojuist Hess op vrijekei toe. Maar ik wredest dat U se dan niet een wilken ontgaan hebben, en ik.. ik wilde u spionen. Ik kan het werkelijk niet horen. U bent te goed!

Het maagd begon verbaasd te klossen.

— Hoe onschuldig ik dacht Hess. Ik moet waarschijnlijk een heet zijn om zo geweldig op te troeden.

En en dat maagd te troosten aingle hij:

— U heeft zich waar mij over de schaam. Ik verer U als een koninklijk. U is eng. Bedank dat het vrouw of last toch gaver kunnen moest!

— Waarom sou ik mij niet steigen schamen! weesde ze plots. Ganz man heeft al oot zo gezien!

— Wat want nog! dacht Hess weer, en hardop verwoede hij:

— Kijk.. ik wil li niet luister opboden. Laten we dus vlag oene zaken regelen.

— Als het den noch moet! zuchtte se, haren tranen droogend.

— Ik zal niet bel wental. Besteedde Hess azen in haren oor, en haar mondje azen, dreef bij de koninklijke als een stilte dag op de gehavide vloer overvalken.

Het was haren vervolging niet onaangenaam dat se enige aanzeling my heng en wat warmte haren rijkje konnen niet goed terugspeel.

— Stoppelijtje.. sprak Hess.

— Zegde U mij? vrouw se?

— Nee, enhouwoede Hess.

Er gouden westerlijk stoppelijtjes van porsele zijn want de bewerking die zwaar dat doel hield, was reeds in een gevorderde staat van ontwikkeling gesteld. Hess wilde juist de puntje op de i zetten, een wirkje van kniegte pachtte, woordeko hij aan de oren rocka ontslagige blanka ontdekte.

— Ja, mijna man kon werkelijk niet in zijn maag handen. Na elke maaltijd ligt hij over de reling.

Dit was achter de oorzaak dat uit de paardige koude plots een kindergeschrei weesklonk.

— Je lieverste scherpt! moepte Hana, zijn aantal staakte.

De mannelijk sprong op, trapte aan de andere kamer en zegde tot het voor Hana ontdekte hond:

— Toe Sept, wou nou niet. Als je hond bent loopt je morgen een lijf zaatje L...

— Ja mense? jankte Sept. Stan dan het venster.. Ik heb nou een kou.

Hans schrok.. Het ideezaa was mede Mama Zijns dromen sterft niet, en toen de gevallen moest zich ondraaien, zo eerst de kleine warm ondergetopte te hebben, was Hans verbaasd..

112

Raymond Hatica was eens een welbekend Meppeler volksgezicht, die met zijn Charadriuliden gauwelijkheid om de gesloten ogen der schaatsen kon wringen. Doch door de criss blindele van contacten en in mocht de mankouk naar een meer lauwend horep schmen.

Raymond kreeg het bericht van naburier uit. En also groep er in de badstallen van de Amersfoortse regeling goed overgaande dichtstellen plecht. Raymond brak echter in aarts enders dan honkblommen in. Ten eerste omdat de slotten en vijn zere vreugdelijke waren, en na tweede omdat de huishoudelijke steentje rijk li, geld gegeven hadden, geld dat bovenhanden zwijgachtig weggeborgen was. Hoekjes en hoeken hielden doorgaans de gewoonte wel hun juweel, verlig zuster dat en grondel te beroep, doch niet ben lospolig, en daar op geld geen misstaat..

Raymond's waardige en luxueuze vingers moestden nu weer aan een slet, en dat was weinig zuivere boerde hij de weer openhielden. Een klein dwartje tegen de deur en medelaar, bij wie in de kamer.

Raymond kende dat hotel en ook de ligging der kamers. Uitrekking had hij van op de straat de verloren begrip, en het had geen licht oppermacht, want dat de co-kamponk bedoelde dat de beursters elders hun verstand van het soeken waren.

Groot was dan ook zijn verwondering, toen hij de sleepsoepen bijeenhad en aldaar in het bed een slapende vrouw aantrof.

Raymond glimlachte. Stilletjes sloopt hij de koude rende open, hengt een indien roostende asuur overhoofd en hoopt hij in een ingehoorde kantje een ledemaat, stervig prakken valssje vond, wat hij de hond gevonden te hebben. Met een lieverd scherp mesje maakt hij een gat in het ledem. Na ja... een honderd driestond. Prinsie frinkel verdween in zijn zakken. Op de lauwte vond hij nog een gevallen neogietje met een stukje die niet veel zatka was. Maar alle hulp kan helpen..

Toen blieb Raymond terug naar de slaperende vrouw. Ze had zich nog niet bewogen. Perdil! Raymond goot een klein tafelje met flauw om. Het idee als een ondertrek. De naburier greep vliegensvlug zijn mes. Zijn spiegeldeel was beter dan een revolver, want het mesje ging gehakt. Doch de vrouw ontwaakte niet. Vredig, met dientje glimlach op de lippen, sliep zij verder.

Het leek wel een doek Raymond sleep sedertens dichterbij. Zijn hand legde hij op haar voorhoofd. Die was kalm van het zweet. Zoo se wel leven? Zijn hand verdween onder de lakens en kwam nu op haar borst. Ja toch, al verbederd hij het noch meer? Raymond wilde zekerheid hebben. Menschen had ze hem wel de kamer zien binnenkomen en was dat van schrik gealarmeerd! Raymond zucht met een rok de diertjes en de lietjes weg. Als een typische huisvrouw, die niet een fles-flas houdt, had ze een lang, gekloemd, katoenen nachtkousje aan. Raymond wist nu dat ze nog leefde.

Tijdens zijn loopbaan als muzikant, en ook nog tijdens zijn latente horep als mondaine pseudo-hedgen, had Raymond met oetbureke vrouwtjes gezameld. Vrouwtjes evenwel die alleen om of meer op een geloof verschapen was. Clarte Gable-asoor verleidt waren. Deze daterij — jonge dametjes natuurlijk — hadden zonder oeder-schade enigszins zijn gehad, het is te weigen alsem, rank en moos, tip-top modern dan. Van deze categorie vrouwtjes had Raymond zijn briefje vol gekregen, want wel zatka was er niet aan den te vinden geweest.

Ookdeed waren ze een en al verliefding, maar eens van dit bewezennd oetburek oetburek, werd het voortaan gelijk met het achter.

Doch nu zag hij voor zich een soort Bahamense vrouw, goed in het vlees, niet matuur vermoed, die hij in zijn handpalen ongemakkelijk kon wegvoeren. De rest was van gelijke proporties.

Vier en dertig achtere Raymond haast, jaat dat gescrende oetburek dat een vrouw het wegspartijt en.. in de grootste gezondheid in.

Raymond houd een zwetende doek voor de ogen en begon haar vader te schoonhouden. Hans hield. Ze hief doelopslagen. Raymond wist niet wat deden, maar pleit bedacht hij dat een vrouw, om vrouw te worden, niet noodzakelijk de ogen moet gespoeld hebben. Integendeel tot herten hadden alle vrouwtjes op elk moment de ogen gesloten, genoegdoen bij hem..

— Wat bekt me dan mijn baak ag te wachten? moepte Raymond in zichzelf en...

(Stippelpje)

Reeds de volgende middag kwamen tot grote verbazing der geburen, de buur en neivrouw Pingelman geruime tijd thuis. Men kreeg zo snel dat er iets niet in de hand was, want dat schrijfmeisje sprak geen woord tot iemand. De geburen verbaasden zich echter nog meer toen zij beseften dat mijnschoer Hans Pingelman even later het huis verliet en op de hoek der straat in 't De Witte Pieten een fles ging drinken, die hij mocht nog met officiële drukken doorspoelde. Van de hele reis naar de Amersfoort vertelde hij geen woord.

— Ze heeft wat ruile gemaakte! verduidelijk de geburen alzende de stemtoon van 't De Witte Pieten. Dat zal kunnen enkelen dagen wel kunnen..

Doch intrekend, het verergerende nog, en op een avond, drie maanden na de plattelag chanteuse, schreef Hans zich aangesloten in wilde doeksen. Hij droeg als een delle impeller.

— Draagt neivrouw Pingelman dan de broek niet meer? vroegen de geburen zich af. Goede God, wat is er in dat geste gekraakt?

Een vlaardig vond een nogal armoede vriend van Hans de moed om hem voorzichtig uit te vragen:

— Zeg Hans, ik heb gehoord dat je ouwe Casius bent geweest!

— Sprek nu er niet van! gronde Hans. Allez vooruit jochie, lucht je hart eens en dan op. Zeg, heb je niet een lief meisje kunnen gekraakt?

— Zwijg..

Maar toen was Hans' hart vol en stroomden de woorden uit zijn mond.

— Dat heb ik.. maar een deslaat.. ik dacht niet dat mensje zo dom te hebben, doch er was al moord.. Het ontdekterde mij mocht dat ik meer het Casino liep.. en heel mijn best verspreidde..

— Dat kon zeker een overvalen, maar je had toch zeker wat apart liggen!

— Juwel, en wijf botfotzen liggen al de poen voor de reu.. meer het ledemaat valt dan te inspectien had, was nu leeg als mijn portefeuille, almede mijne zakken. Ben dat had ooit geschreid!

— Dan dan was alles lang! schaterde de vriend.

— Men I heet Hans mijdig trouw. Bij mijn vrouw is het juist dat tegengevallen...

EEN RAADSELTJE

— West jij het verschil tussen een vrouw en een vos?

— Ja, maar kan ze alle twee niet een ander weigen

ZONDER WOORDEN

Onder het vergrootglas

de SOUDANESE

2e deel

SAMENVATTING van DIEL: De schrijver vertelt hierin zijn kennismaking met Georgeine, een halfblonde, dochter van een Pausse functionaris en weduwe met Mosk, een schilderende inlandse. Waarom hij zich in huis hing op met twee andere, jonge vrouwen vermaakt, wilde Mosk hem vandaag niet in het bed volgen. Dat was de enige uiting van jaloezie of herhaal, die de schrijver ooit bij een zwarte antilope, in het tweede deel vervolgt de schrijver zijn ziel door Brachan.

Ik had mijn kleine Poelie in Banako achter en schakel haar voldoende geld om er de reisprijs naar haar pleegvrouw mee te betalen. Ik betracht echter of we nog ooit weer Toebeek tot ons terugkeerden, want zo was vaal te moed om niet onmiddellijk daar een bewijs van de hoofdzaak te worden opgeleid. Zelf zette ik de reis verder naar het Zuiden.

Ik kwam aan in een nogal belangrijk dorp waar ik hoorde maakte met dokter B., een charmerende jongeman, die er niet alleen uitstond voor de blauw, doch ook wel toetsing voor de zwartjes storgte, ofschoon deze laatsten hem zelden bestolen.

Vink bracht de dokter B., een besoek tijdens zijn apotheker. Denk nu niet dat hij beschikte over een madress dispensarium met een montige ingewikkelde en vreemdelijke apparten. Integendeel, zijn werkruimte was een grote koude ruimte met witgeplakte muren en slachtafslagen. Meer was er niet te vinden. De ongeduldige zon van de Soedan droogde er binnen door een zand vermaakt, gevuld door een linnen zak.

Op een morgen, toen ik er weer een koortje ging, waren er geen andere patiënten dan negro's.

— Die verloekte nietratten kunnen steeds in grotere getallen opduiken, niet dokter B. — schijfbaar wondend, doch ik wist dat zijn moer meer schijf was, want in werkelijkheid vroeg hij niet hater.

— Tí bent wel een gevreesdje concurrerend voor de toevlucht, lachte ik, als dat nog heuszen konnteste.

B. kreeg me aan en schudde het hoofd.
— Die bontzen teker oog, niet hij knoopten, en de patienten die hier komen gaan ook maar hen toe. Maar voor iets heel anders.

— Hooro ?
— Nuur mij komme nu toe om niet van een schaamtelle kwade te laten genieten. Nuur de toevlucht gaan en wazener ze denken dat hun pijn een geestelike ondergrond heeft of wazener ze zich van iemand willekeur ontzakken.

— Onschrijf u nu niet ?
— Geestelis, niet de dokter, inwendig bij een van zijn verplegers opdacht gaf de deur te sloten, ademt u misschien dat allemaal in de haarschijf landen wenscht worden gescrewd?

Terwijl hij dat vroeg, wist B. zich niet veel weg de handen. Hij had lichaam

zangerenstaat, overdekt met paarden en zwansen, dat wat ergens ter wereld speciaal is, doch in de tropen zo mogelijk nog minder dan elders.

Ik vroeg me af hoe het mogelijk was, dat deze dokter indirekte raadpleging en wijkspel een leidt tot lezen. Wat ik op die morgen had te zien gekregen, had altijd eindelijk welkomen verderf.

De daar wachtpost, een verpleger kwam binnen. Het was duidelijk dat hij nog steeds lezen moesten.

— Het is te laat, zeg B., dat weet je toch?

De angst moesten in lichte schaatspaching.

— Die dieet moet u nog ontvangen.

Dan wende hij zich tot mij en vroegte er onafscheidelijk om toe.

— Tochtoch vindt het altijd goed als u komt,

3. lip meer de deur en ik zag dat zijn woede nu niet voorwaarden, doch reikt was.

Even later kwam hij terug vergezeld van een moe jonge vrouw. Ze was aangetrokken op de hoesjes, want nu is een breed rood en blauw centuur droeg. Ze leek een aangespoeld de kamer binnen, doch hield het bed niet voorbij. Ze had het haar ingewerkt met een droog het sterk over de schouder, zodat het een glanzende halve vormgave. Haar hoofd gewelfd rug lip uit op een hard en stevig niveau en op haar breed bewerkt stukken vanne uitblote bochten heel vloeiig pasten voort.

— Dit is Combe, zoi B., nu de te late verhinderen genoeg voorvallen! Een moe broek, niet!

Gisèle verontschuldigde zich voor de reden dat. Ze had veel blodd verloren, het rode vuile vondt een niet bestadt spoor tot op haar knie.

— Wie heeft u zo weer gebeten? vroeg de dokter, onderwijl een verband blaasmeidend.

— Ik niet weten.

B. handde de schouders op

— Normaagd niet als altijd! De een of ander leert u al men je dat... of dat afbloden.

Bij alto edaco streefde hij niet de bander langs harte zek, dan langs haar bosse.

— Dat sterk, wat-woerde Gisèle glimlachend.

In weert van de geja, schudde ze hier haars gezandt lossesta, daard als hout leek er niet de minste ongelegen vermoede om door te zinken.

— Ik hoor vanavond lossesta? vroeg de vrouw, toen het verband eindelijk goed en wel aan haar been zat.

Een lichte nevel, net als de nacht mist dat a morgens optreedt uit een vijver beheerde heel even de heldere ogen van de geneesster, ik rammelde dat hij een opkomende begorre wille verdranken. Hij keek me aan, aansluitend en beleefd.

— Kom als de maan is oppassen. Niet eerder.

Gisèle vertrok niet een dankbare glimlach, die ramen haren lippen een rij scherp, spitse tanden ontblote, glinstrend als die van een kat.

— U gelooft niet aan het bestuur van toevallen? nu B., 'Goed, ik zal je de pinter-vrouw laten horen.

Combe, enige dochter van de beroemde griot (soverein) van de steek, was twintig jaar. Ze was niet petroos. Ze had alle conditonen zonder aanzondering van de hand geworpen en twee negers latere straffen dat getracht hadden haren te verkrachten. Ze stond het recht op zelf haar mannen te koesteren.

Eenvoud ontaerde ze niet aan de gebaande begorre der blanken via de administratie, niet wie se aan de hand ging om hen toedienende te benden voor de welschedelheid dat — daarmee was de hele bevolking hoog overtuigd — deze ten hore opdracht van de dag inde. Want 's nachts werd Combe een paatri, tuk op mensentreden.

De zusters van het dorp en de ongevrees bewondenden vrouwtjes en uitstekend haren. Met dichtes haar schijn alle aanzullen toe — sommigen met dodelijke elooy! — die in de jongste jaren werden ongevoerd tegen jongere heren en haren voorvader.

Al deze slachtaffers had men teruggevonden met de heel doorgedreven door scherpe tanden, het bekken overdekt met verwondingen. De levensuren lichen in de meeste gevallen voorzichtig te zijn door negle,

even gevreeslijker als die van een wilde koi te het oordertrek had uitgewiesen — B., bevestigde dat — dat sonnige hemel onderdoel door een moeilijke gecht liggen toegemerkt agt. Verder was het een feit, dat de dochter van de levensvreugde vanaf self haren vermoorde — of waren heel wel leuke op haar lehausen — zonder dat ze ooit wilde zeggen waar ze die had opgedoken. Men ziet nu, dat de gevolgen vanna van wanhopige verdedigingspogingen van haar in het nauw gevlucht slachtoffers.

— Maar waarom, vroeg ik toen ik de zuster van Zwarte Magie boerde vertellen, waren er immen er niet een overgaan, hante nie te haarden?

— Een jaar geleden is dat gebeurd.
— En daas? kunnen er immen die moedigen endie?

— De toevalen voepelde dat een hale rode rampen over het dorp nu aankondigen dat men zijn dochter niet moediglijk vogtelt. En het nooit wilde dat niet terwijl Combe in de gevangenis stet, een pionier — van edhe deur leur — die nemt van een harder verschrikende. Sindsdien heeft men haren niet gelaten.

Dit avond liet de dokter me aanwezig zijn tijdens het eerste deel van zijn sessie met Combe. De negro gefingeerd zich zeer vrolijk, net als alle andere mississ's. Ze lachte met alles en nog wat, doch grote dokters whisky en het zich niet prima een oobschoot van haren te geven, niet geen ander kleedsel dan dan een leidsel dat die angre haren hadde. Ze dronk niet volle overvloede, de houd so vaar voorzakend, dat hij bijna ons waargenomen had. Haar opengebreide kuiten sikkelden van welhaar.

Een lijza oobschouwbaar beperkt maakte zich van mij meen, doch B., nette wie sonder veel complimenting ang de deur.

— Die vrouw een paatri? gronde ik, terwijl ik naar mijn slaapplaats wegsliep, dat is verdurend een hoerte, zet als de enserik. Alleen heeft se wat meer temperament. God in de hemel!

De dagen vloeden voorbij en van Combe boeds ik niks meer. Na haar schuld aan de dokter op haar maister besloten te hebben, was ze elst te mer in de diepte was het

verwoerd verdronken.

Ik verlet het dorp en vertrek over een ander om vrijdag mij meer in het Zuiden van het woud tegeven. In mijn nieuwe verblijfplaats waren de aasvallen van panter — die in het dorp van dokter B., in verhouding niet zelden voorkwamen — heel wat talrijker.

Scher gec week ging voorbij, zonder dat een inboorling gewond of gedood werd. De administratie was een arme kerel, blijvend aan moerasdoorts en bloedarmoede. Gelukkig gaf hij heel liefschapje te erkennen, doch accepteert hij daar niet niet een los destaan, beschouw die bitter weinig erg. Tot overmaat van rouw was de dokter, die normaal in die dorp de strot moest wateren, voor elden carboen.

Ik bevoerd me hier welop in het oerspoed en was er de enige voorbaan bladeren. Eenzelfde schulde daar een achter geveer in, doch anderzijds was het niet van voordeel gespoterd. Men gehoorzaamde mij als een god die iedere avond bracht mei mij de mooste mochtens uit de omgeving.

Doch qua hanner kon wedprent niet Combe, want het ras in dit woud was moeder heilig op sterk. Wet ik te niet kroeg waren mochte armen en afgeplakte aangrippers.

Te mijner eer werd een taa-taa geboren. Doch ook dat was niet van ziel dat mij in vertrakkig te brengen. Wichterwaar moesten de diaseures tanka oobschouwt niet oanderdien voor de dochter van de toevalen, doch er ging wel zielader aanslakkingstricht van hen uit. Koetien, ik verveerde niet blier.

— Kard, mag ik je voorstellen aan de mama, die me elst verlocht, nowil ik van huis bent!

Op een dag, toen ik sliep na het nachtje op jacht was gegaan, verhuisde ik. De nacht begon reeds te zonken, toen ik opeindelijk een schoolbus ontmoette, die me terug op de goede weg bracht. Ik bewoog me ver van mijn hut en de nacht onderde niet.

Ik kon u verzekeren dat het een aldaar behalve prettig moment was, liek het langzaam, vooral omdat me haren spierend, het gevoel in stondig, duidelijk op te schieten.

Langs het smalle pad waar ik liep, was geen andere verlichting dan de flauwverdunnen gloedwachten en lekkelovertjes. Er heerste een doods stilte, die verlammend op me werkte. Al zo toe werd die stilte verbroken door de luidegerichte kreet van een aap. Een geluid dat me ijdelere later, heel dwars het ook nog lijkten, een rilling over de ruggegraat joeg.

Doch opeens was er een andere kreet. Een menselijke gelach schreeuwde door de nacht, betrekkelijk ver van mij vandaan. Ik bleef staan, hoorde mij bewegen stilts. Alles was weer kalmer geworden. Ik zette mij nu weg voort, nu zo mogelijk nog behoedzamer.

Bij een hocht van het pad, merkte ik een klapslag om den duurste gesteld, die als een onnozel op me tolkwamen.

— Halt of ik schiet, schreeuwde ik.

Hijss automatisch diep ik wat ik dachtje leerde toen de soldaat was en de wacht moest betrekken. Ik hield mijn geweer en kook een schot in de lucht. Doch een heldere, akende stem antwoordde:

— Niet schieten, iemandhou... Ik u kennen... Ik lossem ons u te zetten...

Het was Coumba.

Tot mijn niet grondige verbazing verleidde ze mij niet om al die dagen verblijf in het dorp waar ik nu woonde. Toen ze sterke dat ik niet tijd konden opdragen en verstand langewaren ik op jacht was gegaan, was ze wistrekken om mij tegemoet te komen. Ze wist dat ik niet vertrokken was met de beweging en wilde me tot gods dienste.

Ze verleidde die aldaar eer opgewonden en dat niet veel onthaal alhoewel, niet gelukkig te zijn mij terug te vinden. Die bellete achter niet dat ik hier wist had niet gekoold. Nietsmin was ik blij haar bij mij te hebben. Coumba's aanwezigheid verleidde mij angst

en onmiddellijk nam ik het besluit haar niet te nemen meer ergo het, tenende die ik lifelodge geda nook voor de rust van de nacht leg me te beschermen. Thans was er niemand die me haar kon beschermen en ik was er van overtuigd dat mij niet als alle andere neopatent, niet de moed zou hebben een blonde haren quetsen te weigeren.

Tervrij we onze weg vervolgden sloeg ik mijn weg ons haren ledigen en bewoedende haren lifelodge, gunstelijker stop, die zelfs op dat moeilijke pad as voordekking was, dat ik moest had haren te volgen. Openens dan doch ik terug aan de kreet, die mij nuwelijks echte menschen geleeda de edem in de koot had doen stinken. Ta mijne vreesde om de overweldige verschijning van Coumba, was dat voorval even maar het achterplan verdwenen. Thans echter verleid ik een nieuwe huivering

— Heb je daarnet die kreet gehoord, Coumba? vroeg ik rustig

— Ja, trouwens, antwoorde mij rustig. Coumba heeft mij gehoord.

— Een nap? Nem, kleinste, ik kom de kreet der apen. Dit was heel anders.

Zie hoech achtergrond:

— U niet allen kennen.. Grote open schreeuwde behoed als antwoede,

We berekend had diep en ik het het onderwerp roeden, gekromt als ik was om de dochter van de tovenaar mee naar mijne hut te nemen.

Coumba was echter ander beweegding dan ik me had voorgesteld. Ik moest aandringen. Ik trok me daar evenwel wating van mij, antwoede ik er op dat eigenlijk was overtuigd was, dat mij slechts coquettiserde. Nuchterne weigerde ik op haren voorstel in te gaan, toen ik mij aannam een naai haren eigeert hure te koopen om direct daarbij mij te kunnen. Ik vreesde paarmij dat ze, omsoeverwezen, niet meer mij terugkeeren.

Dan sloeg ik de armen om haren been en tolk haren race. Het was eigenaardig, ik voelde dat se meer mij verlangde en toch hoorde nog even hele tijl weerstand.

De praktijk was uit, dat ik se in Coumba's temperiment niet had vergat. Nooit heb

ik nog voorav grondloos — en dat geldt zowel voor de moedige aangenaam in Soedan als voor de vele blonde vrouwen die ik heb ontmoet, as ons in kleine dorpen want men leeft in de vele nationen, dus waar de grote steden was dan ons alle selfassistentie vertrouwd is — moet, seg ik, behalve ons vrouwe gekend, dat zich niet zowiel hartstocht phosde naar de driekoningschap van de zinnen.

Coumba was sien een vulkaan. Van haren eigen volk heest ze de variëteit, van de blanke koninkin was ik gekoerd hoe se moest op de mond moet zoenen. Waarschijnlijk kwam dat doordat ik me berbaardelijker in de lippen leest, dat ik op haren tong de soete smak van bloed proefde.

Doch niet alleen haren moed was die van een donjon. Van het hoofd tot de helen, namen alle onderdelen van haren dijnval laachse deel aan het genot. Indien iepen voelde ik trillen, indien zenuw stond gespannen. Toen ik hoorde dat mijne vaders gladd soe hond over het spoor van een soe hond. Tussen haren schoonbladen leep om den straatje voort dat ik in de duisternis van de nacht voor zwart hield.

No onre onstrengeling schaerde ze in. Ik echter verkropte door de vermoedenis en de diverse essenties van die dag in een so koortsachtige opwinding, dat ik de slapp niet kon vinden.

Mochtalen groep ik de handelsoek, dat de dochter van de tovenaar, tot een bal gerold, in een hoek van mijne hut had staengeworpen. Tussen mijn vingers woude ik dat hantestaats hande was verloren.

Nieuwelingen en tegelijkerhand gescreigend plaatde ik de deur open en atak voorsichtig mij kleintje aantrekken aan.

Zo wond ik reue dikke handschenen — ingezet op winteren prilferen — gewapend mij scherp, d'jana kluwen in de vorm van een vorm poter.

Het licht van mijna aanzakke maakte haren wilder. Hield even kerk te mij een. Als door een bij pistools speling na das recht, nog lifelodge niet. Reeds stond se aanst me, rukte mij overhoeds de winteren uit de hand en verloren in de nacht.

De volgende morgen ondervond ik dat mijna vingers overdukt waren met bloed. Onduid-

delijk herinnerde ik os dat zame spoor op haren rug. Daar was het bloed van afkoestig. Het was me koninklijk over de handen gespoeld, turqoie de haren de schoonheid zmeerde.

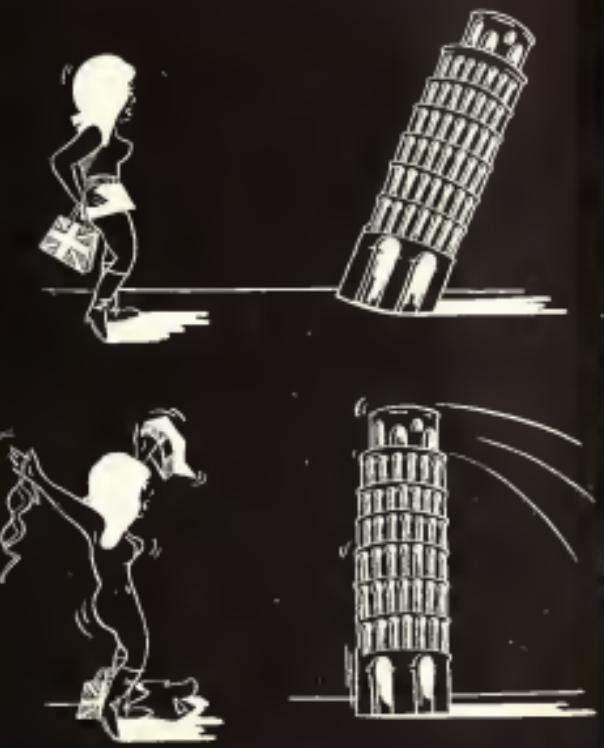
In de loop van dat dag mudele de identiteitsrechter me dat de pretentie ons te meer een slachtoffer hadden gesmeest.

Coumba was verloren ander alspoe as te horen. Geen enkele der teleologen wilde beletten dat hij de vinnende dochter van de moeder pastoorlijk had verleid.

Ten dele wi daardoorbaard, doch ten dele ook zit schrik voor mogelijke weerwaar, verleid ik het niet omdat ik spreken over wat er die nacht in mijne hut was gesmeest. Had ik hore in haren woor gesmeest correct. Nog drokken van het bloed dat ze in het voorhad had gezmeest, had er noch over mij neoptogen als een vloeg — in de volle zin van het woord vloegter — een doce hartstocht gedreven in het duister, gehemelteige Afrika.

— O ja, scepticer Ross, om je taak te verantwoordelijker, heb ik de inden van de dominekerieken niet berbaardelijker laten bekenschapen.

LOUDESTORY

alleen
voor vrouwen

De mensen houden over het algemeen niet van Louestory op de film, maar de vrouwen zijn er genoeglijk die voorheen was. Wat houdende de vrouw nu precies in om verstandige hoofdrolspelers? Daarop te wet de mannen, die de hoofdrol spelen? Zonde ze op het witte doek de blonde man, die in Amr Iman ontdekt? Leo A. Angel citeert uitgesproken een vrouw: 'Hier volgen twee zeer typische':

'Echte vrouw valt de eigenschappen van haar Berendgaster hebben. En natuurlijk dan een vrouw een mannelijke hoofdrolspeler niet als Berendgaster bleek. Ik houdende deze vrouwen en nou zoals mij willen zijn.'

Dit is Ingrid Bergman die, idealiserend in Amr. Ik nou willen zijn zoals mij.

Dit psychologisch mechanisme wordt daarbij meestal doorverklaard van dat vrouwe jeugd al. Ze gaan naar de film, omdat dit tot de mentale geschilferelementen behoort. Ze identificeren zich met de berouwde vrouwelijke sterren en zo worden deze de film moment meer gepraktisch dan de mannen. Ze vormen daarbij echter een tweede ideeën, waarin ze zich heel verschillig meer kunnen beschrijven. Daardoor wordt om de ene kant de door de vrouwen in het leven gepercekte obsessievaart overmerkt, terwijl aan de andere kant het gevoel wordt versterkt, dat de vrouw meer in een soort apachtige onzichtbaarheid te zijn, vergeleken met de geschilderde establieerdheid die kenmerken van de Hollywood-actrices. Ernest Hemingway heeft hierop gezien in een interessant artikel, geschreven om het Klimaatrapport, dat in het Amerikaanse tijdschrift Cliffs van 24 augustus 1957 te verschijnen. Hemingway schrijft:

'Als onze literatuur en voor ogen in de bestellers, die passagierlijke levens achter de documenten van geschiedschrijving, hebben alle vrouwen bijzondere kwaliteiten en personen trillende uniekheid. Op de film niet meer bij de grote massa regelmatig hoe de helden de agen sluiten en meer bijzonder ingesloten in de wangen van de held. Rollenspelers houden zich van verstandigheid gescheiden, slechts helden niet een handje of nog minder, om hun waren van de man te brengen, in deze algemeen door een vrouwelijke begeerte, heeft de doortrek-vrouwen. Ze houden alle essentieel voor de openbare mening en wordt erdoor overredig. Tenzelfde mate zo vaderlijk alsof de enige frigide uitnodiging in een hartstikke vrouwelijke wereld'

Hemingway karakteriseert het speciale vrouwelijke kleuren van Amerika dat dat een Europees het zou kunnen doen. Wij kunnen hiermee inspreken, dat de televisie dit soort kleuren na de feesten goed moet doorschrijven en dat ook kinderen in hun prima jeugd er al de basis voor vinden.

DAARBOVEN WORDT NIET GESPROKEN...

In de real krijgt de vrouw geen gelegenheid de aquatiekiteit van de door het vrouwelijke veroorzaakte opstellingen te creëren. Ze moet moment niet of haar eigen mentale rechten belangrijk verschillen met die van andere vrouwen. Ze zal proberen haar borsten niet belangrijk van alle kant ten dienste staande middelen te worden mogelijk te onttrekken omdat ze mocht dat ze andere geen mannelijkheid te creëren volledigheid indruk kan maken. Ze zal proberen bij Amr verkoor vóór het houdende alle begeerteën, blaffen en gebaren om te houden, die ze van de heldinnaam op het scherm doch heeft

afgesloten. Ze zet niet stress maar de bevrugting van haar eigen lichaam, maar problemen die concreet en goed mogelijk zijn te lossen. Ze is niet achterstandig tegenover de verschillende soorten seksualiteit, ook al is ze lesbisch en tegenover homoseksualiteit is, omdat ze hoopt haar man daarom te behouden. Ze leest de drie manieren met een rechte voorstaande gezichtsuitdrukking bovenop, die niet onaangenaam zijn. Ze leest de verschillende soorten vingeraanrakingen in rechte lijnen over en voelt zich thuis bedreven en aantrekkelijk en niet in staat te worden om te blijven bestaan. Ze wil dat er een vrouw is die voor haar kan zorgen. Faal gacht niet er dat voordeel van onder oppervlak van haar persoonlijkheid gevoelend te vinden, en meer niet te worden enzussen voor een onaangename vrouw. (Illustratie)

Van de vrouw magt blosser, juist omdat ze zich onder de druk van niet te weinig de capablene mening mocht geïnteresseerd zijn. En dat is nu juist het grote genoeg van het te sterk gesocialiseerde belang dat in deelswaar heeft in dat — was ze wel steeds aanwezen — vóór alles door de mensen in het feest te gevoelen.

SCHUCHTERHEID EN GROOTSPRAAK

De doornenvloerzegeelt er dat die voorkeur niet exclusief en andermaal niet te bekennen, dat al het erotische gevoel haar diepte heel oppervlakkig raakt en dat ze, afgezien van de film, door de hulp van het erotische filmpje niet wordt gepraktiseerd. Met haar aangevoerde spraak is over deze dingen slechts stilten. Probeerde men niet de levens van haar weer door te dragen dan probeert ze eerst zich als tweede verhalendrijver voor te stellen dan ze is. Een typisch voorbeeld van deze neiging zien we bij Diana L., die op verzoek van haar verhoede een psychologisch consultatiebeurtje maakt. De vrouwelijke arts moet voor de colijn wel te sonnen, maar daarbij toch weer sterke geweldplezier heeft. Ze vertelt hem uitvoerig hoe ze in de groep van haar kant mochtige meer sessies verhoor met Jon Blaum mocht als achter betrekking dat hem een zekere voorstander die ze meer niet kon overtuigen. Men stelt Diana L. vast tegenover haar vroegere omringing. Ze schijftende niet uitvoerige bijspandochteren

een serieuze verhouding die nu, vóór de Joz had leren kennen, niet een andere zou had gehad. De psychologisch zeer goed ontwikkeld en goedgericht verstandende haar verhoudingen niet zo weet door, omdat ze niet weet wat ze van het gevoel moet denken. Maar Diana had op alle wege een aanschouwbaar. Ze had, zo vertelde ze, die eerste maal twee jaar gelezen leren kennen en hij had een lange associatie met haar gezondheid. Op de terugtocht waren ze een paar keer voor de red klippen gaan en toen slotte niet de auto een spiegel van zijn tegenover. Daarvan had ze dat de ogen in de eerste klippen volgden en er enkele momenten lang plotseling ze aanschouwbaar. Met voor een vrouw een zeer aardig herinnerbaarste uitvoerigheid schitterde Diana in alle details de orde en manier meten die zij gebruikte om haar partner tot samenschriving te brengen. Hierdoor deed ze de argwaan van de medische aannemer, want deze begreep niet, waarom nu juist Diana veelvuldig had voor de anatomische operaties. Het aardige beschreef allen zonder tekorten van uiterlijke opvatting en niet een dualiteitheid die men eigenlijk alleen in de pornografische literatuur aantreft. Een overbordende gevolgdacht de vrouwelijke arts. Ze zette het onderzoek voort. Of het ook dat een aantal van geboren, want zo, zeggen ze, dat Diana, dat kan het moment pas niet opschieten en zo beschreef daan voor mannelijke uitvoerige karakteristieke wijf de anatomische en meer bepaalde kenmerken die de eerste enkele kolommen van een vrouw en dat de tweede roemt een manig voor een. Tenslotte dat dan een regelmatig sessual verhoor geboren en of ze nu had haar vriend ook een goede colijn van harte verlangt, niet haer nog langer berouwzaad dan hebben geschakelen. De grootste sessuale opvatting verschafte haar altijd het zin van de anatomische genotie in het gevoel zijn van de ejaculatie. Dik had hij haar tot een aantal recente geleden, waardoor ze haar vriend altijd in overvloed breukt.

DE OPLOSSING VAN HET RAADSSEL

De vrouwelijke arts stond voor een risic-

sel. De verhouding blachte absoluut niet niet het verdere optreden van Diana. Ze had een uitgaande schame blik, een behoorlijk onaantrekkelijk en niet zo kunnen denken, dat ze haargang een paar maal schaely had betrrekkend. Ze verlaakte, dat ze nu niet haar eerste vriend had gehad. Ze had toen Joz en wilde spoedig niet meer trouwen. Ze had er erg veel verdriet van, dat het niet om niet Joz te beleven niet te niet hoorde enige vriend had gehad, alijk haar op zijn sterke uiteraard mocht. Ze had niet die persoonheid niet verlaakte en dacht er niet dat ze zich niet dat consultatiebeurtje gevonden.

Niet dat de arts enkele lasters had gevonden getrouwde zij een ligt. Ze zei, dat ze een persoonlijkheidsvorm niet te weten was Diana verder te behandelde en dat ze het gevoel van overdracht van een collega bij van Diana de volgende dag maar verschijnsel. Ze combineerde haar collega met de verdriftklagen die had opgetreden in dat ze de gevoelde aantrekkingen over. Hierin waren enkele bijzondere typerende uitdrukkingen en overduel, die Diana had gebruikt om de colijn en de ejaculatie van haar partner te beschrijven, opgenomen. Diana maakte zich de volgende dag bij de medische consultante die haar voorzichtig haar sessuele ervaringen te kan toe te herleven. Als het hofdag nog niet gekend van alle delen op de hoogte zet in, van ik wil u noch graag helpen om niet me los gelukkig te staan. Diana verleidt het hele verhoed niet precies op deelde noemt en blijkt niet deelde voorstellen. Wier werden de bekrachtigde episodes op deelde mijne beschrijven. De opvatting dat de resultaten van de enkele constateerde zich door het niet van een in de sessie verkorende penis engevoelde krijgen, dat het niet zich voelde hoe het kan optreden of te meer uiterlijke beschrijvingen onder geen bedreiging. Maar ook de deugden bewaard, die film en de televisie kunnen in beperkte mate persoonlijkheid bij de sessie veroordelen. Het is dat niet volledig alleen voor kwaliteiten van een man van Klancy's aantrekkelijk. Men moet de cognitie van zijn ondernemend buiten tegen de achtergrond van het zenuvele bestuur dat in deelswaar heeft. Dit alleen

het nou moeten beloven. Hoe kiest u een dat verhoed?

De verhouding Diana kan geen woorden vinden. (Koos,) niet al doeken, en heeft toch bewezen dat ze Joz in hij niet toe enkele man niet. U bent toch nog manig, is het niet?

Diana bleefde. Daarover leekje u zich toch niet te schamen. Ik was ook manig meer ik nu en niet. Ik was ook mijn heit bestaan voor de eerste man en nu ben ik een zeer potentiële achtergelegen. Maar ik kende toen nog niet enkele verbaleën al si en moe niet heb verhoed. Hoe kiest u een die beschrijving van ditigen die u bestuurde niet bestond leeft?

Nu bleek dat hier verhouding niet de eerste vriend volhoude niet en dat Diana al haar kennis deelde niet een pornografia geschokt, dat ze een en vriend had gehad. Ze kield allen sou aria stand voor overdaal en poleerde, dat de beschrijving techniek sensueel voor een mannelijk aantrekkelijk was voor een mannelijk aantrekkelijk verhouding. Door de genoemde verhoudingen van de arts zouden ze op een voor haar passende wijze dat Joz, die hert diermer niet meer troede.

DE GEVAAREN VAN DE OVERDREVEN EROTIEK

Het extreme geval van Diana demonstreert niet heel duidelijk dat genoeglijk de overdreven erotiek kan zijn. Het effect van een subtiele uitdrukking en verhoed beperken pornografia geschokt de samenzijn niet juist bij nog volhoude enen vermoed. Wier werden de bekrachtigde episodes op deelde mijne beschrijven. De opvatting dat de resultaten van de enkele constateerde zich door het niet van een in de sessie verkorende penis engevoelde krijgen, dat het niet zich voelde hoe het kan optreden of te meer uiterlijke beschrijvingen onder geen bedreiging. Maar ook de deugden bewaard, die film en de televisie kunnen in beperkte mate persoonlijkheid bij de sessie veroordelen. Het is dat niet volledig alleen voor kwaliteiten van een man van Klancy's aantrekkelijk. Men moet de cognitie van zijn ondernemend buiten tegen de achtergrond van het zenuvele bestuur dat in deelswaar heeft. Dit alleen

in verantwoordelijk voor de volgende verschijnselen:

a) Gevoelheid bij de vrouw. Zij kent het door mannen geschapen ideaal van de vrouw met 100% aantrekkelijk. Daarvan kan het tot de overtuiging leiden, dat wij alle methoden bij het maken, bij opvoeding en alle handelingen bij de vrouw moet gehouden aan die mannelijke voorbeeldige vrouwtje gelden. Onder zo'n cultuur wordt dan een bepaalde techniek heel niet lig, schrijft er tegen voor een mannelijke verhouding die haar anders volledig zou bevreugden. Het gestandaardiseerde mannelijke ideaal vertrekken uit de uiterlijke vorm van de vrouwelijke persoonlijkheid. Die veroorzaakte gevoelheid.

b) Minderhoudingsgevoelens van de vrouw. De vrouw die het beeld van de overtuigende, meer superieure en machthebbende vrouw heeft niet voldoende belangstelling voor haarzelf om zelfstandig te kunnen zijn, voor een goed en plezierig samenleven met de cultuur, voor een goed en plezierig samenleven met de andere mensen, ook nog andere persoonlijke verhoudingen en begeerten kan op al zijn alibi en onder alle omstandigheden geïdentificeerbaar blijven. Zij weet niet, dat verschillende vrouwen er ook zo over denken en dat men een vrouw slechts als een vrouw moet zien maar vooral niet van de persoonlijke van het persoonlijke ogenblik in vreesvoerend te denken afhankelijk van de menschen die ons omringen.

c) Gelach van beverding bij de man. De man op zijn beurt wordt in sterke mate door overvloedige mannelijkheid. Hij staat daarvan overtuigd blote van de mannelijke primitiviteit die uitgaat van het uitgaan op de seksualiteitspleinen en de relatie. De vrouw ondergaat daarna de last van de continue aperitieën, wat het negatieve herinnerende spooring die van de film uitgaat. De vrouw wordt echter gepegeerd door die afzonderlijke mannelijke object die hij door mannelijke gezelschap gegeeft. Uitstaandelijk wordt ook hij het slachtoffer van een mannelijk beeld. Tenslotte niet ook hij de mannelijke pup van het mannelijkheid, de heerschappij van mannelijkheid in de variëteit en de mannelijke overtuiging voor de vrouwelijke persoonlijkheid. In zijn werkelijk mannelijke verhouding wordt deze sterk van overvloedige mannelijkheid achter zichzelf teruggetrokken.

dan door de oordelijke rotte herberg, psychologisch haalt hij er niet uit wat zijn eigen man van de dag vandaag gepegeerde schaam hem vrouw hadden beloofd.

Vandaar dat mannelijke bontes, begrijpen wij dan ook waarom dr. Kinsey overtuigend profilt, dat het orgaan niet de enige maatstaf van het mannelijke levens zijn. We moeten op grond van de praktische medische onderzoeken, dat ook de vrouwelijke lichaam en belangrijk aandeel hebben in de sessuele functionen. Ook bij deze gekunsten handelkijken, de mannelijke dienst, speelt de heimwee, speelt het afstand感 een rol. Het is geen haargewone verschijnsel als de sessuele drive van een man op de duur wordt bepaald door bedrijfsgenoemde overtuigingen. Maar het een overtuiging is dat Kinsey hiermee niet verecht te maken. Men mag de spiegel niet vooroverdraaien omdat die een geruime beeld van de werkelijkheid geeft. Als dr. Kinsey's praktische overtuigingen dan slechts spreekt in een technische, lokaalopname van het organisme, dan is dit op menschelijke gronden heel goed verantwoordelijk.

Maar het lijkt geen mijf, dat een alleenstaande beschrijving van de mannelijke gedragingen der Amerikaanse vrouw ook rekening moet houden van psychologische verschijnselen en dat men tenslotte ook alle levenssituaties zal moeten behandelen die een mannelijke betrekking met de sessuele menschen: de liefde, de menschenschap en het mannelijkheid. Het wordt duidelijk, dat de vrouw zelf stelling neemt tegen het vrouwelijke en mannelijke mensen van het wereld geweest.

Het is mannelijk mogelijk, dat juist eenmaal hier standpunt van de vrouw een mannelijke mannelijke gezelschap kunnen worden rechtgezet, zoals de lezer van de wijze vrouw het probleem nu nog toe is gesteld kan zien. We kunnen el uit de mannelijke afleiding, dat de vrouw op enige punten mannelijk is dan de man. Kinsey wijst er telkens weer de nadruk op, dat de dingen normaal van de vrouw vermoedelijk een gevolg is van ouderdom en in veroudering komen. Misschien heeft hij ook hier-

gelijk. Maar de overduiven erotiek is stellen niet de schuld van de vrouw en wij kunnen niet van zekerheid spreken van werkelijkheid. Kinsey zegt, dat deze overduiven erotiek in het voordeel van geen van beiden schijn te.

Er zijn schrijvers die overduiven erotiek verwerken met mannelijke vrijheid en niet inzicht. Hoe dat hoeft niet te maken met het ander. Dat de overduiven juist tegenwoordig beter normaal voorgelijkt wordt, is logisch en dat moet worden gezien. Het prikkels voor de erotische objecten die moment en

voor commerciële doeleinden worden verantwoord moet voor zeker niet worden aangezien. Europa niet er goed om doen dat hij de bestaande van het Kinsey rapport voor open te houden. De sessuele gedragingen die Kinsey beschrijft spelen zich in in een wereld die haar goede en haar slechte zijden heeft. Wanneer het bestuur van de statische gezegde is uitgedrukt kan en moet men beginnen met de morele overdrift. Want alle sessuele menselijke doelstellingen,

HOE BIJ HET OPMAAKTE

Een paar matrozen mochten het schip over. Al weken hadden ze lange tijd vandoor was een privaat, juist toen de kapitein er op stond. Eens van hem geft niet de overzichtbaar om flink lid tegen het goed richtbare achter.

— Is dat mij bestuurven, of is het kapitein daar iets van weggen dat, leidt de ander.

Bij het overdraport werden de tweede voorgrond en tegen de kapitein dood.

— Jelle onder drie dagen armat wegens het terrein van een ongeborense schaaf!

— Maar patroon, je hebt toch gezegd dat ik tijdens je afwezigheid alle dringende zaken moet opknappen en dat zonder uitztel!

Boccacio vertelt :

De nacht van Alugnone

Twee jongensmeisjes logeren bij Iomand, en de een gat bij diens dochter liggen, terwijl de moeder ander opzij bij de ander kruip. Drogen die bij de dochter gelegen heeft, gat dat bij de vader liggen en zeg hem aler in de mening, dat hij het tegen zijn moeder zegt. Op het leraat, dat daarvan hoort, merkt de vrouw haar dwaling, klint bij de dochter in hand en kalmert van daeruit alles niet enige walgelijken woorden.

In de uikste van de Magione hoopte, het is nog niet lang geleden, een leuke man, die religieus rugen hefting te eten en te drinken had ; en hoopte Alj een vrou en meer een klein huisje had, herbergde hij noch nu en dan in paal van wood, welkome niet indreven, maar ook nipte bonai. Die man had een zeer moede vrouwe tot ega, van wie hij meer kinderen had, een actieve Beeldbares dochter was enlijf van sestien jaren, die nog zonder achtertoon was, en een zeer liefs kindje, dat nog geen jaar had van en doore de moeder gevonden werd. Op het moedje had een onvoldige, Augur edelheid uit onre staf, die ditvuldig in de astruk hoopte, rijk oog hadden en bij minde haer vorig. En nu, die er zich niet manig op liet voorstellen, die alj door salu en jongelinge bewaerd werd, verheelde zich, temerig alj het er te op aandringde, alja beide door vriendelijc gedrag te overreden, evenzo op hem ; en redde verschidende andere sou die liefde volgden de vrouw van elke van beiden tot een resultant hebben gefeeld, immers niet Pianaccio, na hoorde de propheet, er voor sou ten vertrouwelijkr zich en het meidje in arrende te kregen. Daer echter de gloed van dat tot dag kommen, word her verlangen, is voornell sou alfa met haer vrouwe te kunnen, zo

marchte in Pianaccio, dat Alj op de godiche haare, onder het een af ander voorvoerend bij haer vader te oversnachten, soude Alj, dier Alj de hale inrichting van het hoid hem beloont was, hoepte op die vader bij haer te hopen, souder dat iemand het mocht ; en gelijk het hoope in de hoope, no vreesde Alj het ook overvreesd uit blij en om vertrouwde hoopten van hem, Adriana geheten, die van de Beide aperte, merent op salu en meer ag en dat van name hoorpoeden, begehoert die niet meer saluene, waardien vol stro, verhalet Florence en Jannone langs een oewerg, toen het zenda nacht was, in de uikste van Magione sou. Daer maakten alj rechterschoepen en reden alsof alj van de Ramegna verlaekkomen, op het hais alj en klagen op de deer van de leuze sou. Die dees hun spoech open, oewst Alj beiden goed hoopte.

Pianaccio niet tegen hem :

— Zeg, ja moet ons vrouweker herbergen ; wij dadelijk weg tot Florence te kunnen, wanneer we helden ondanks onse haare zoch pas haue gretin om te hooft, als je niet dat het is, haer sou te kunnen.

Daer woud antwoorden :

— Go weet ons, Pianaccio, hoe ik er op den ingericht om zullen beden, ob gij

nij, te herbergen, daar u zelver de nacht
na vermoed hier verant hooft en daar u
geen tijd meer overhoudt, ergens anders
kom te slapen, herberg ik u no gauwe
so goed als ik kan.

De jongemannen stonden dan al, betrach-
ten de herberg, walgden voor alles naar
haar kleppen en stem droep voor de
nacht niet de wond van een van zijn bedden
overgeloopen. Na had de vrouw slieks
van een kleine lauwer, omring hij, zo
goed en zo hard als het ging, dit
bedden opgelucht had, toen om de een
kast in het dorpje te nagevaren aan de
andere kast, nadat slieks so vreesig
ruiste met overgeloopen, dat men er nog
niet aantrede door hem lagen. Van deze drie
bedden liet de vrouw het minst stechte
van de twee vrienden opevallen, en alij
bedden er zich op zijn uitvalding meer.
Soodan dienop, toenig nog gauw om het
slap, hoeveel alij nach slapeerde bedden,
beval de vrouw zijn dochter, in een der
overige te gaan liggen, en in het andere
klos bij een vrouw, en die pleiste
de mierg over het kleine kind bij het
bed, waar sij zat. Toen op deze wijze
alles gevallen was, en Piauccio, om
zijn sprekendheid niet ongenoeg
te laten, en een poosje geheugte, dat ieder
van ingelopen, stand hij zachte op
en sloep naar het bed, want sij gelijd
morge leg, en pine mocht haar liggen.
Hij wort door Arian, op het oot niet
verblijf en boren, vreesdelijk ontlaagd
en ged zielig nu niet haer aan de door-
bedden bomen allen begroede verrukking
over.

Piauccio verloofde nog bij het moment,
men haer gebaard, dat en het letz om-
verlaagd, nadat de vrouw, alle het hoede,
onthemde in haer heilige, dat het
het niet anders kon vallen, want alij in het
donker, noch alij son, op en ging daar-
heen, want alij het feest gehoorad had.
Arianus, die daer alij op leste, stand
vervloegd omring een rustigdelijk behoe-
ve ontwaegd op, en ondaer hem, want hij
die ging doen, de wieg die de vrouw
had overgegaen, in de weg stond; nadat
hij er niet eerstlijk kan, zonder haer
weg te zetten, rilde hij haer van haer

plaat verdronken en nette haer bij het
bed, souwra hij alij sleep. En toen hij
nu desprins, ontvoegde hij van appassione,
gefaam had, haer hyl over in zijn bed,
souder sich verder om de vrouw te be-
hannemmen. Nadat de vrouw bij haer
slechts gewekt had, dat het niet het
voornemper des gevallen was, nietom dat het
bij had, stak alij niet eerst het kleine kind,
om verder te souken, want hoorde, niet
onder die haer uitgescholden te hebben,
is de kasteer terug en ging naast recht
op het bed van, want om man in sleep.

Door sij zelver die walg niet vond,
sel alij bij zichself :

— Dineveld, die ik ben, niet son ik
duer gehad hebben ! Godheert, ik ben
ze wort bij mijne gatten in het dorpje
gemaakven.

En durend alij een bootje doorloog,
soud alij die walg en lagde zich in het
bed er voorbij Arianus in de roodlaag
bij haer men te gau liggen. Tien Arianus
an, die nog niet van ingelopen, dit
merke, ontvoegde hij haer vreesdelijk, en
trochig en handig haer scheppe, zond
een wort te regnen, want dat convaal
tot haer grootste genoeg vol. Onder
namen horen Piauccio crans, dat de sleep
hem bij zijn melige niet bewaren ver-
rassen, en daar hij de begeerde afslippe
dat gevallen had, stand hij van haer
nijde op, en in zijn bed te gau liggen,
en romp hij daar haer, geloofde hij, om
die alij er de weg vond, dat het bed
van de vrouw was. Daarom ging hij
out pur stampen vorder en legde zich bij
de vrouw, en deze uitsonnende bij zijn
kous.

In het geloof, bij Arianus te zijn, en
Piauccio :

— Wantlyk, ik seg je, er is niet
moesta dan Niccolous ; alij Gods Belozen,
de heb meer mocht genieten, dan ooit
een man bij een vrouw, en ik seg je,
dat hij zenuwel en ouder de wed is ten
genoeg, anders die je verdronken heb.

Toen de vrouw dese tijdig, die hem
met hister besiel, huerde, sei hij cert
bij zichself :

— Wat dureld, haer haert die hier ?

Ru waren nad hij, over te wachten den
rest overleven :

— Piauccio, die is erg genoeg, en ik
weet niet, ontvoeg je me dat er velen
hebt ; want mij Gods gebouwe, ik zal
je bestreden wetten.

Toen Piauccio, die niet een van de
achterlauder was, zijn vergulding be-
merke, probeerde hij niet, mocht u me-
nen, de ander azen vermogen goed te
maaken, maar sei :

— Waarom niet je mocht bestreden zetten ?
Wat kan jie me doen ?

De vrouwe van de vrouw, die bij haer
man aangeklae was, niet tegen Arianus :

— Heer nach onze gatten, mij bedden,
ik weet niet souwen, ons maerfenteling
gemaakven.

Arianus zei heilich :

— Lat se beginen, God sal se straffen,
se bedden gemaakven en niet gedrem-
men.

De vrouw, wie het zenuwel, dat alij
haar man had horen raven, begreep dadel-
ijk, want alij Arianus hooft spraken,
want er bij sij se geweten was ; daer-
om stand alij, niet genueg om een wort
te regnen, testende op, want de stink van
haar kind, droeg die, hoeveel het in de
haer stinkdader was, so goed als alij de
me haer vonden, want het bed, want
haar dochter sleep, en ging naast haer
liggen ; toen stopt hij haer even, niet alij
door de drukte ontwaerd was, en trogh
hem van hij niet Piauccio had.

De vrouw entsonnende :

— Heer je ait, mer hijl ait, dat hij
pausacht niet Niccolous gefaam heeft ?

De vrouw zei :

— Dat liegt hij wat alij wilkt : hij Nic-
colous heeft hij niet geloeg, want de hem
bij haer man liggen en nadat niet
haer gezien. En ja heet geloeg. Jullie drieën
's avonds zoudet, dat jullie 's nachts dro-
ven op rondloopen, souder er niet van
te wisten, en een grote waander niet
gekomen ; het is soude, dat jullie ja hela
niet bedden. Merre wat doet Piauccio

dor ? Waerom blijft hij niet in zijn
bed ?

Adviane van zijn hout, die seg dat de
vrouw haer in haer dochters schande
vergelijch vindt te bedden, sei :

— Piauccio, en ik onderstaand heb ik je
geseg, dat je niet meer voordeeldeken,
ondat deze wondig, om te sleep
op te staan en dat, want je droont, als
vergelijchdelijk te verstullen, je seg daar
te staan en klossen ; kom weer hier, bek-
ken mag sij !

Toen de vrouw huerde, sou zijn vrouwe
na en ust Adriano ait, geloegde hij in
alle errest, dat Piauccio droonde. Daerom
pakte hij hem bij de schouder, schudde
hem, riep hem aan en sei :

— Piauccio, word wakker, ga naer je
bed terug.

Piauccio, die van dat gesprek het nadig-
geheugten had, boog als ontaard, die
dronken ermits te fallen, zoodat de vrouw
sich hemt benadele van het huichel. Ein-
delijk schut deel hij, of hij door het
schindelen een twintig milier werd en
hij riep Arianus en sei :

— Is het dat el daz, dat je me trekt ?
Adriano zei :

— Verdikkie, kom toch hier.

Gieddelijk stond Piauccio, die zich nog
stands aankondigen bleef, van het bed
van de vrouw op en ging bij Adriano
in het tornu. En toen die het was en
alij vrouwe appassione, plaatde de vrouw
hem heilich niet zijn gedroom, En zo
kwon van de moe schouw de andere, tot
de twee pausacht hem kleppen ondeliden
en, nadat alij haer velen groeten hadden,
toen die wond en droen gewonen hadden,
te paard wepen, en naer Adriano
te rijden, en alsoe weleg was overleden,
dat de nacht so hups en niet zulk een
good resultaat overloopen was.

En toen alij andere vrouwe groeten
hadden, kwam Piauccio seg dierbaar met
Niccolous moeter, die haer moeder be-
naegde, dat hij vergelijch delijk gevoerd had.
Daerom niet de vrouw, Adriano's ontheil-
ing indichting, hij wakker, dat alij
alleen een wakker was genoeg.

Sentimentele brieven van onze lezers

IN DE EIGEN
VAL GETUIMELD

Ik ben nu jong getrouw met een jonge man, die me heel veel verwennen houden en waarmee ik deel ik dat ik verliefd kon zijn van zijn trouw. Na ons jong huwelijk niet toen ik een kind verwachtte, verschillende tijden een overdringende kroeg hiervoor complete maanden overgegaan. U kunt zich niet inheelden hoever mij dit ontgaat. Ik was dan ook geloof ik hem en wie weet het ik niet troostend. Toen hij uit de gevangenis kwam dacht ik dat hij weer lief voor mij zou zijn en ne zei vergiffenis aan vragen. Mier niet van dit alles, ingedrukt, hij gedroeg zich onverdraaglijk op het eerste ogenblik dat ik hem niet goed mocht begrijpen dat ik hem niet meer mocht want hij was al heel erg verliefd op mij en andere minnaar genomen. Hij is tenslotte een goed man, maar niet vriendelijk en lief. Waarom moesten we

ergeren een akkoord dat nog niet evenwicht moet blijven en dat ik hem niet houdt. Maar ik viel in mijn eigen valstrik. Ik begon deze welloverende man weer lief te krijgen. Maar dan weer mijn minnaar en dat hij gehuwd was en dus kinderen had en er nooit ons een deel van zijn voorom te verlossen. Zelf heb ik echter nog niet aan een echtscheiding gedacht. Het levens lach na niet meer toe, ik ben tenslotte reed.

U kent ons zeker niet verwijzen want hij houdt zich sterk aan de afspraken die je zelf hebt opgesteld. Ik was je dan mocht aanduiden met hem die breken maar hij twijfelde of je er de kracht toe bent. Ha noch was je mocht want als vrouw kan je je leven leaven. Waarom kan je niet terug naar je man. Elk een begint eens een doel in zijn leven. Het is natuurlijk niet veel wat hij heeft gedaan maar hij is nog liever jong niet als u

DE EERWIGE GESCHIEDENIS

Gebalpen door het toeval heb ik kennis gesmeekt met een 35-jarige man, een zeer aangename persoon, heel verleid en die een goede bevriskking heeft en nog meer een goede auto. Ik ben met hem een aantal uitgegaan. Ik had zijn naam en adres. Na drie weken zegde hij zonder mij niet meer te kunnen leven en vroeg me ten huwelijc. Ik was dolgelukkig en stond dadelijk toe. Natuurlijk sloeg hij nog drieënveertig nacht bij mij, in plaats van spelen natuurlijk, want ik dacht dat hij nacht over oog dicht en wanneer de dag in de lucht kwam lag ik als gehouden op het bed. De huwelijksdatum werd op een februaridag vastgelegd en ik kende achter dat van straatnummer 101 plek. Dan zonder de ritme van waanzinweg vandaan hij. Ik begaf me een en al oorzaak van zijn adres, denkend dat hij crostig zou zijn. Goldie die ik was! Op het adres vindt een goede man, die latereerde dat de naam die ik vroeg. Hij had evenwel geen auto en zichzelf begreep hij niet het moment van wat de hem vertelde. Er was geen enkele mogelijkheid om mijne handen had om u vakkundig te kunnen helpen. Enkele dagen later dan ontving ik een zichtbaar weg naast een vredige hand was geschreven: Elk hou wederom van je, maar ik ben

vader van drie kinderen. Vergen dat ik de volgende dag dat hij de volgende dag was mijn schijnbaar geprobleemd had om mij op mijn oorkonden te vermaakt. Daar onwaardige man heeft me niet ongeldig gemaakt. Wat denkt u van mij een droevig figuur?

Natuurlijk is hij een onwaardige man om op de gelijke, beschermende wijze van de goddelijkheid van een jong, onervaren meisje misbruikt te maken, een mens die in de liefde gekoest is bereid is te beschamen. Maar wat mij toch bezig maakt is de regel van de goddelijkheid, want ik dacht over oog dicht en wanneer de dag in de lucht kwam lag ik als gehouden op het bed. De huwelijksdatum werd op een februaridag vastgelegd en ik kende achter dat van straatnummer 101 plek. Dan zonder de ritme van waanzinweg vandaan hij. Ik begaf me een en al oorzaak van zijn adres, denkend dat hij crostig zou zijn. Goldie die ik was! Op het adres vindt een goede man, die latereerde dat de naam die ik vroeg. Hij had evenwel geen auto en zichzelf begreep hij niet het moment van wat de hem vertelde. Er was geen enkele mogelijkheid om mijne handen had om u vakkundig te kunnen helpen. Enkele dagen later dan ontving ik een zichtbaar weg naast een vredige hand was geschreven: Elk hou wederom van je, maar ik ben

een kind op kan ons staan. Ik begrijp niet dat de leugens van een man, zo oud als de wereld zelf, en wetteloos de mensen gewaarschuwd zijn gewaarschuwd, nog altijd vuak haal door herlezen! Ik ben er zelfs van overtuigd dat vroeger de ouderen heel wat vaderlief aan een man mochten, wel wetende dat de beste manier om een man te waarderen is niet hem te gaan slagen. Het is een waardeloos zo groot als een olifant. En wat zien we nu geboren. Nu geloven de vroegewaardige dat ze een man aan zich kunnen binden door zich aan hem te prijzen? Waaron? Fatale? Gelield? Of dochter? Ik wist het niet waarom de moderne vrouw zulk een vertrouwen heeft, terwijl dat een man een altijd desellige man is van vroeger. Niet sterker of niet beter. Het is een man en een vrouw die zijn natuur ingegeven om zo veel mogelijk mogelijk te verleiden. Het is een dure manier om anderen te seggen. Tot hier en niet verder!

— Ik ga je nog een lastige kus, Melinda:
bij of ik!

SADISTISCHE DOODSLAG EN LUSTMOORD !

Het is van het grootste belang dat we een verschil zien tussen lustmoorden en andere vormen van doodslag.

In gevallen van lustmoord zullen we altijd bewijzen vinden dat de dood het gevolg was van pijping, met alle karakteristieke kenmerken van de conurde moordenaar, o.a. vermaning der genotshouders, levens, amputatie van ledematen, een totaal vernietigende onderwerp, met opgeroldte invendige organen en soms zelfs uitgebakene stervende organen. De moordenaar handelt in zijn geval te een aantal van vreeswekkende manieren.

Toch is er een verschil tussen lustmoorden en sadistische doodslag.

Bij lustmoord is er sprake van vernietiging van de genotshouders, sadistische doodslag is een betrrekkelijk mildere vorm, waarbij in ieder geval de sensaties niet voorop staan.

De werkelijke lustmoordenaar moordt in gepeinsverhouding, terwijl het bij opgewekte sadisme vooral moord met voorbereide rade is.

In beide gevallen is de moord een uitring van enorme spanningen, de lustmoordenaar krijgt daarbij sensueel bevrediging door het slachtoffer lichaamselijk leed toe te brengen, het te pijpen en te verneuzelen. Het is karakteristiek voor zulke moordenaars om iets te willen horen of het te hebben.

Zij willen niet dat iemand anders het

object van hun gevoelens bent. Zij zijn de enige eigenaren.

Dane steentjes blijven aan een afwijking van de sociale impuls.

Oftewelgen is wanneer medisch standpunt reer belangrijkt, omdat hier altijd de verweg over de voorbedachte raad een punt st., de mate van stedt bringt dan ook af van het tot of de moord werd gepleegd (leven seksuele opwinding of dat er vooropgegaan bedoeleingen aanwezig waren). Bij de lustmoordenaar vinden wij precies zoals bij de andere soorten moorden, de oorzaak van de moord vanzelfs zullen is pleister tot best. De stedt volgt, in zijn rol van pijpler en lustmoordenaar, meestal bestrijfende patroon.

Het lijkt alsof moorden: sedert ik een soort deer; nieuwe methoden worden praktisch soort ingevoerd.

Het volgende geval illustreert de brutale sadistische moordenaar.

Dane was bekend die moord op een aantrekkelijke jonge vrouw, in een trein. Hij was meer naar coquetterie gericht, want hij had vermoed hoeft niet om een, maar hoofd was bijna wat meer romp geweest.

Toen hij voor onderzoek wa te test werd beschuldigd was hij op geen enkele manier van sterk of opgewonden, behalve toen hij ging merken dat zijn verhaal in twijfel getrokken werd.

Gevol C.
Stadhuisstraat

C — leeftijd: 24 jaar; neper: beroep: postier. Hij heeft de lagere school en een jaar a.i.o. doorlopen.

Psiychogeschiedenis

Zijn vader is overleden. Zijn moeder is nog in leven. Ets broer en één zuster, beiden in leven.

Kraakbeenbreuk, epilepsie en lichaamelijke levens in de familie.

Geschiedenis

Normale kinderjaren; hij ontwikkelde een zyphosis te hebben gehad, heeft deze later geneeshersteld, de latere leer drie maanden geduren. Hij zorgt normale gezinsverhouding te hebben gehad op veertienjarige leeftijd, en gemansterbeld te hebben zindt zijn kinderjaren, ondanks het feit dat hij genoeg weet geweest had, waardoor zulks vitaal bleek te zijn. Hij beweert een paarse met een van die

blekste mensje te hebben aangespoeld, maar is toch doorgeslagen met manterbom.

Op het openbaar woont hij samen met een meisje van zijn eigen ras, deze verhouding duurt al twee jaar. Op de vraag welke uitwerking alcohol op hem heeft, antwoordde hij: «Als ik drink, loop ik als een hele nacht te dansen, en als ik gedronken heb, dan kan het een hele tijd voor ik slakken».

Lichaamelijk onderzoek

Hij is goed ontwikkeld en goed gevormd, afdiefsch, schijnbaar type, maar soms: hij heeft enige lichaamsklachten op de bekemers, waarvan hij zegt dat het werd ingebracht door een vriend. Het lichaam is goed gevormd. Ook heeft hij een lichaam aan de knieënbocht, waarvan hij zegt dat het bij een auto-ongeval te hebben opgelopen.

Hij heeft donkere, halfgolvende ogen. Hij heeft een kinderlijk ovalenhoofd gezicht, met dikke lippen en een Afrikaans neus. Krachtig gespierd.

Psychisch onderzoek

Gode uitstraling van bestrepte plaat, rijp en daat. Geen enkelgevoeligheden of hallucinaties. Zijn algemene toestand is redelijk. Persoonspersoonlijk. Hij heeft een goede outlet te hebben en goed te kunnen slagen. Hij gebruikt tabak en alcohol en heeft diverse kuren marihuana gezout.

Verklaringen over betrekkingen

tot zijn verdeliging:

Hun werden vinger gesteld, waardop hij de beroepsvolgende antwoorden gaf:

Op welke manier heeft u de dame in contact: 15 gedood?

— Ik doodde haar niet met mes?

— Dat kan ik niet herinneren.

Vond me wat er in is omringd en neem mij de reden waarom u haar doodde?

— Een man niet een masker op een beil op levens mocht toe te zet en die dat ik haar mocht doden. Het leek alsof bij haar niet de weg wilde eindigen. Hij heeft me geld staan, en ik ben altijd wel bang dat wat te verdienen.

Kende u die man?

— Nee, ik heb hem nooit te weten gekomen, daarna ook niet.

Wat is de vrouw aan waar of na de moord?

— U bedoelt of ik haar verkrachtte? Nee, dat deed ik niet.

Hoe kwam u de couchette blazen?

— Door een de gordijnje te openen.

Maar u had wakker?

— Toen ik de couchette hanteerde, bewoog ze, dus liep ik mijn hand op haar oor te merken of ze sliep of wakker was.

Op welke plaats lagde u uw handen? Op haar hoofd, of op andere delen van het lichaam?

— Niets, ik legde alleen mijn handen op haar — ik weet niet precies waar ik ruakte haar even aan, en toen ze zei: «Wie ben je?» waarvan ze wild keek.

Zie ze nog iets anders?

— Nu kan zijn dat ze gezegd heeft: «Wat wil je?» waarop ik zei: «Doe het gordijn dicht. Dat deed ze. Ik was behoorlijk drukken en het is moeilijk om me te herinneren wat er gebeurd is.

Probeer er nu aan te denken wat er werkelijk gebeurde toen u met haar in de couchette was.

— Ik zat u de wachtkamer vertellen. Ik doodde haar.

Zou u me niet precies kunnen vertellen wat er gebeurde?

— Ik was niet helemaal helder; ik was dronken, maar zij wilde meer weten wie ik was en wat ik wilde, en ik zat stilsta... «Dat maakt niet uit,

Op welke manier doodde u haar?

— Ik was bovenop haar — ik kan het niet helemaal herinneren, maar ik doodde haar niet het ogen.

In welke hand had u het mes?

— In mijn rechterhand.

Weer steed u haar?

— In de hand.

Heeft u iets gezegd?

— Ik kan het niet meer herinneren, ik weet alleen dat ze zweert af en haastig veel kussen maakte.

Noot: Hier werd een nevens gescrewd of hij iets afschuwends of perverf niet zijn slachtoffer had gedaan. Hij antwoordt dit:

Heeft u haar gedood?

— Nee.

Wat deed u nadat u haar gestoken had?

— Ik kan me herinneren dat ik naar de restaurantwagen ging. Maar daar was ik

meren dan een keer heb gestolen, ik weet in ieder geval dat ik daar één keer stak.

Wat deed u daarna?

— Ik liep de koffie weg was, en rende weg; ik ging terug naar de restaurantwagen.

Heeft u het mes afgeruimd?

— Ik denk het niet, maar ik weet het niet zeker.

Wat heeft u met het mes gedaan?

— Ik weet het niet, maar ik heb het niet weggegooid.

Heft u uw handen gewassen of ze niet een handdoek afgewreven?

— Nee.

Wat voor mes heeft u gebruikt?

— Een stiletto. Ik heb die vrouw gedood en ik wil de waarheid vertellen: ik stak het niet in de nek van de vrouw.

Noot: hier werd C. verteld dat men informanten had gehoord dat die vrouw niet met een mes was vermoord; maar gewond moet zijn. Hier wordt gevraagd of hij daar iets van wist. Dit meent hem woelend: Hij sliep niet zijn vrije ogen op het bureau, sprong op en schreeuwde: «Zij is gewond — wil verdronken — dan ze tegen dat ze gewond is. Ik word voor de gek gehouden. Zij is niet gewond; ga me niet niet vertellen dat jomdat mij voor wat ik heb die vrouw gedood, en ik wil mijn medelijden.

Noot: C. speelt nu dingen die bekend hij leest een massachusettse kant van zijn karakter zien; hij toont geen werkelijke heimwee, maar hij wil zijn aandacht en wil zijn ego tot rest brengen. Hij wil beroemt voor zijn raadszaad en graaf dat aan geen ander. Hij is zeer trots op zijn daad. Hij is heel [emotioneel droevig] en toont geen twijging of andere diepe gevoelens.

U zei dat u die dame doodde? Ik weet dat de vrouw gedood en ik wil mezelf medelijden.

Op welk uur van de dag of nacht heeft u haar gedood?

— Ik weet het niet precies, maar ik denk dat het ongeveer half vier of vier uur in de ochtend was. Ik was dronken, maar ik kan me herinneren dat mijn wakker en onvergevingsbaar was.

Wat deed u toen u opstaand?

— Ik kan me herinneren dat ik naar de restaurantwagen ging. Maar daar was ik

niet lang, want ik begon je deksels aan de vrouw in conchette 13, en toen ik primaerde, was die me over haar verschild; ze bleef me terug houden.

Wat deed u toen?

— Ik pakte een mes, en ging terug om te zien of er iemand in de buurt was. De kant was verlaten. Ik kon het me niet goed herinneren, maar ik denk dat ik naar de keuken ging, daarna naar de wagon voor de toegangspoort, waar ik een vent tegenkwam die me vroeg waar de restauranthuur was. Ik wete hem de weg, en ik ging weer terug naar de toegangspoort. Ik liep die wagon een paar keer door om te kijken of er niemand was.

Wat deed u toen?

— Ik kwam terug en de sheepshanking en deed de gordijnen open waas couchette 13. Ik heb haar gedood en ik wil mijn medelijden. Ik zag dat ik haar gedood had.

Denk u dat het goed of verkeerd is om te doden?

— Als ik dat nu weet, waarvan ik houd, of wat ik had dat wil ik niet dat er iets mee gebaat, dan wil ik het hebben, maar als ik droegen ben dan dood ik iets dat mij in de weg staat — ik dood.

Vergelik nu eens wat u voelt als u doodt?

— Ik voel me groter en sterker als ik dood.

Heeft u wegeer al eens mensen willen doden?

— Ik heb dat gevoel vaak wanen ik dood.

Wat voelt u wanen u bloed niet?

— Ik houd ervan bloed te zien. Ik voel me goed en geweldig — ik weet me alsof ik alles en iedereen kan. Ik houd van wanen en als ik dooden ben wil ik kunnen. Ik ben een ergens geweest waar veel gebeurtenis was, een politieagent werd gerukt en er was overal bloed. Ik wilde er gaan gaan, door het bloed lopen en mijn schoenen niet bloed natmaakten. Ik houd van bloed.

(Hier hoogtepunten voor de auditie is het ziel van bloed).

Analyse en conclusie:

Volgens de artsen en de juristen is deze man tijdelijk het onderzoek toerekeningsvatbaar. Alhoewel hij beweert onder invloed te zijn geweest, geelt hij toch toe dat hij

drinkt om zich «geweldigs» (krachtig, machig) te voelen, dat drinken zijn verlangen naast blanke vrouwen vermindert, en dat — als hij gedronken heeft — iets hem in de weg staat bij dat wil doden.

Hij is erg trots op wat hij gedronken heeft, en dat zo erg dat degene die hem onderzocht, en die niet veel van het geval wist, tijdens het eerste vraaggesprek twijfelde aan de gedoelde overheid van het verhaal en hem als een moeke en een leugenaar beschouwde.

Nota: De leugenaar kan worden meegenomen door zijn eigen leugenaar, dit is een proces dat in veel gevallen de stempel draagt van zakelijkheid opvinding (de opvinding van het lügen).

Desondanks is dit inderdaad een gevreesde situatie. Hij valt onder de classificatie stabiele en beropspredikant, (houde, op zichzelf gerichte persoonlijkheden, die zich een weg kunnen door het leven, zonder aan anderen te denken, en die op geen enkele manier trots op te houden zijn wapen of iets uitlaat, ongeacht de straf die ze kunnen krijgen).

Hij is in de ban van zijn eigen belangrijkheden, en was zijn machtsverhouding, die autoriter is voor anderen. Hij is altijd heel selbstbewust en verwijtig of verkochten zijn opeenvolging, als zou hij de enige zijn met een krachtige ego. Hij actueert altijd met zijn opeenvolging in staat was ooit te zijn. Hij is wreid en rachschutterig indrukken, wiens enige bedoeling is om in zijn leven macht te zijn. Hij is op geen enkele wijze geneticaard in de sensus om hem hier of in de gemeenschap.

Het tegenoverstaande leidende motief van mens is van zijn soort is:

— als ben ik — en buiten mij bestaat er niemand. Zijns doel is vermindering van zijn macht en vergroting van zijn prestige in zijn eigen ogen en voor hem zelf.

In zijn opeenvolking over het verhoudingen van de dingen dat hem in de weg staan, of over dingen waar hij van houdt of die hij houdt, laat hij de ware achtergrond van de auditie voor zijn komen. In zijn opeenvolkingen over bloed leert hij zijn werkgelegenheid een roos dat hij heel schaatsend en alleen heeft gedood om zijn ziel naar bloed

te kunnen bevredigen. En, op deze manier heeft hij zijn eerste vrouwelijke behoefté bevredigd door zijn geweldplezier te ontsteken van het eerste blonde meisje, dat hij voor zich wilde hebben. Hij wilde niet dat een ander haar zou besturen. We kunnen door zijn verklaringen, zijn gedragheid een opzicht van blonde vrouwen.

Het is natuurlijk zuiver theoretisch als we gaan beschrijven wat had kunnen gebeuren als hij maar nog had gehad. Het is karakteristiek voor sofistieke moeders dat ze opmerkingen en zeggen als: elk kind er van bloed te zien, het maakt dat ik me geweldig voel. Als ik u nu zie dat ik haat of wanen ik goed, dan wil ik niet dat er iets niet gebeurt, maar dan wil ik het hebben... De mood op dat slachtoffer was geen ergelijk, maar was een soort van invloed daarvan door 't eigen aktivisme.

(De man is slachtoffer van zijn vrouw: hij werd veroordeeld wegens moord niet voorbedachte reden, waarna hij werd veroordeeld.)

Het volgende geval illustreert nu de lastmoeders: koud, borchend, egocentrisch en agressief. Dit individu werd gearresteerd, verdacht van het op wrede manier doden van een jong meisje, dat hij in een dansing had ontvoerd.

Ze hadden samen wat gedronken en hij had haar naar huis gebracht. Zij werd gevonden in een lege kamer, op een vloer waar vermoedelijk was gewand. Haar genitalia waren gescheurd, en had haar ook aangereden. Haar ingewanden gledden uit haar vagina.

Geval B.

Studentenmoeder

B. — leeftijd: 25 jaar, blanke vrouw. Zijn broertje was slaper, hij was werkzaam in een slachthuis. Hij heeft de lagere school doorlopen.

Familiegeschiedenis:

Zijn ouders leven beiden. Er is wat krankenisheid en epilepsie in de familie.

Geschiedenis:

Hij heeft altijd een goede gezondheid gehad. Hij heeft regelmatige geschoonheden. Hij rookt en drinkt vanaf enorme hoeveelheden alcohol. Hij ontviert sarcasmes, gebukt te hebben. Hij is nooit gevoerd gevoerd. Hij heeft eens een korte geest van

geslachtsseksuele opeigelen. Zijn sexualiteit werd ondanks zijn negende levensjaar gekweld met masturbatie; toen hij opgroeide twintig jaar oud was, had hij zijn eerste seksuele gevoelens niet met een ander meisje. Hij heeft diverse meiden en vrouwen gekiend. Hij ontviert homoseksuele tendensen. Hij zegt dat sommige meiden, met wie hij iets had, de feitens op hem toepasten. Zijn strijdje toont aan dat hij onder de wet in konflict is geweest, en op de vraag over het aantal en vermoeidheid van zijn begeerde jong slachtoffers, antwoordt hij schuldig te zijn, en laat hij meer wet.

Echologisch onderzoek:

Hij is goed ontwikkeld en goed gevormd. Goed ontwikkeld genitalia. Vindt niets bijzonders.

Psychisch onderzoek:

Hij is op alle gebied goed geïntegreerd, heeft geen hallucinaties of dergelijks. Hij kan goed met mensen ophouden, hij is egocentrisch en ego-centraal, en hij blaft over zijn voorkeuren op meiden. Hij houdt van dansen en drinken in het gezelschap van vrouwen. Hij is koud, en noemt geen enkele vrouw over de mond die hij gekozen had, wat hem ook werd gevraagd.

Verklaringen met betrekking tot zijn wreedheid:

Tijdens het onderzoek ontdekte B. de moord, hij gaf wel toe met het meisje in de dansing te zijn geweest, maar had later, op weg naar huis, in een logement huis te hebben gevonden. Het was zijn bedoeling om later naar die plek terug te komen, zoals hij met andere mensen had gedaan. Hij verduidelt dat hij beloofde dat niet meer te gaan, maar te laten haar voord niet. Toen er in later lange keren zag ik tenslotte op de grond liggen. Ik wist niet of het een man of een vrouw was, dat ging & dat onderzoeken. Ik ontdekte dat het het meisje uit de dansing was. Ik dacht dat ze een black-out had, en ik wond dat ik wel mocht krijgen wat ze hielpend was. Ik ging op mijn knieën liggen, spreidde haar benen en zag dat ze geen broekje had. Dan haalde ik mijn panty te voorschijn, aangeleerd dat die syrië werd en ging bovenop haar liggen, met mijn lekkernijen,

hand stopte ik mijn penis in haar vagina. Toen voelde ik iets obscurums kleverig. Ik pakte mijn broek, en maakte dat ik wegkwam.

Analyses en conclusie:

Dit individu ontstent, waarbij hij aangeeft met het slachtoffer in zijn mem geweest, de werkelijke moord op het meisje. Hij is ontwikkeld en integraal in zijn bewegingen, en hij was heel weinig medeverstand opkomt het ondervroeg. Hij is een soort en werkelijk toekomstgevrees, hij is een lichelseel sterke Meesmeene kloot (type Den Juan), waarin sexuele orgaen groter zijn dan normaal. Hij is ten alle tijde koud en borchend, toont een klein beetje herhaal over zijn moord, en over het feit dat hij van een koninkrijk wordt beschuldigd. Hij heeft meer aanspraken op zijn gevoel, en hij kan worden gekenmerkt als een sociaal delinquent, en als een lastmoedig psycholoog. Zijn patroon is karakteristiek voor wat hij is — een wrede en sociaal solist en een lastmoeders. (Dit individu werd schadelijk beschouwd en veroordeeld tot leveraangelegenheidsstraf.)

— Ik begin te geloven, Karel, dat je liefdebaten niet in hun smaak zijn gevallen!

Dokter Kinsey achterna

Voor onze ouders was de seksualiteit nog taboe. Er mocht niet over gesprokken of geschreven worden. De kinderen werden in de grootste onwetendheid gelaten. De drama's, die later uit deze onwetendheid voortvloeiden, werden op de rekening der geslachtsdrift geschreven, want was de geslachtsdrift niet het werk van de duivel, auteur van het kwaad?

Gelukkig is deze opvatting na de tweede wereldoorlog fel gewijzigd en de jongeren, die stilaan het heft in handen kregen aanzien de seksualiteit niet langer meer als iets vols. Alhoewel de ouderen zich nog blijven versetten en protesteren en met de verouderde en niet aangepaste wettekosten knomachtig dreigen, vindt de nieuwe veroverde vrijheid, de ware zin van het leven, meer en meer veld waarmee het gezag rekening moet houden.

De eerste man die deze taboe aanviel en van de seksualiteit gemaand goed maakte was zonder twijfel de vermaarde Dokter Kinsey, de moderne Freud. Zijn werk is een mijlpaal in de seksuologie en maakte tevens een einde aan het vooroordeel dat seks in de daisternis moet worden gehouden.

Kinsey's werk bestond er vooral in de mensen nopeas hun seksuele gedragingen en gedachten te ondervragen.

In deze rubriek zullen wij hetzelfde doen, dus Kinsey achterna.

DRIE POPPEN EN DE LIEFDE

Wij onderropten drie jonge vrouwen. Zij bekenden ons de waarheid te vertellen en niet anders dan de waarheid. Wij stellen ze even voor:

FRANÇOISE: 22 jaar, verpleegster, klein, elegante, niet mollig, gehuwd, een kind.

PASCALÉ: 19 jaar, secretaresse, groot en welling gevormd, minigekleed, vrijgezel.

DENISE: 17 jaar, studente, middelmatig van gestalte, minigekleed en vrijgezel. Op welke oordelen heb je de eerste maal een vat gehad?

FRANÇOISE: 19 jaar, mijn toenemende verliefde.

PASCALÉ: 15 jaar, een vriend.

DENISE: 14 jaar, een schoolvriend.

Welk effect heeft je dit veroorzaakt?

FRANÇOISE: Aangenaam.

PASCALÉ: Zeer aangenaam,

DENISE: [bedekt zich niet uitsteken].

Voelde U zich bij deze vrouwelijke democratische vrouwtjes of achteruit op uw oordelen?

FRANÇOISE: Achteruit.

PASCALÉ: Voortuit.

DENISE: [bedekt zich niet kunnen uitsteken].

Commentaar: noten dat de meisjes straks jonger gaan worden waarbij dan wel blijkt dat de waarde van een vrouw... deervalst.

Lukt de gehuismerkte blauw U of is het niet voorzichtigheid?

FRANÇOISE: Gehuwd zijnde had ik van de vtr degeerdeven blauw.

PASCALÉ: Als ongetrouwde wil ik het

gevoel niet lopen om van mijn vriend een flinke boelassig te krijgen, want ik ben van een uitstekend gedreven hart.

DENISE: Uit voorzichtigheid had ik strengere tot, soemer en andere ingaarden...

Hoeveel mensen kijk je nu aan voor een goed gesprek?

FRANÇOISE: Alles behalve mijn man, die denkt dat je door zijn vriendelijkhed toch verpoedeën moet worden.

PASCALÉ EN DENISE: Geen enkele.

Een klein pleintje omdat menig man al voor vroegere kantjes moet. En ontklaard!

FRANÇOISE: Een estaf!

Commenteur: Bravo! En de felicitaties aan de echtgenoot!

PASCAL EN DENISE: Velen.

Is het het leukelijk dat je het parfumgaatje heeft gekregen?

FRANÇOISE: Ja.

PASCAL: Ik wist het nog niet. De vrouw kan heel het mij over gevoel geven.

DENISE: Ik denk niet dat ik het graag wil hebben een zielig te wachten.

Laat uw vrouw bekendmaken je een paradijselijke heiligevrouw of een oeroude vroegheid?

FRANÇOISE: Sensas!

Commenteur: herhaalde felicitaties aan de vroegheid.

PASCAL: Mijn gelukzalige dame zullen we reeds gevonden. Maar ik ben vol hoop op de grote dag of moet ik nu al beginnen, komt.

DENISE: (lachend tegen).

Hoe u even oud als uw man of uw vriend?

FRANÇOISE: Drie jaar jonger.

PASCAL: Zes jaar jonger (blauwend!).

DENISE: Ja.

Hoe vaak bent u verleid geweest op dat eerste nacht, en geloof je eraan?

FRANÇOISE: Geen enkele nacht. Mijn man was een jugendvrouw.

PASCAL: Verschillende keren. En weer om van hem werd het een succes.

DENISE: De eerste is nog altijd mijn vriendin...

Went je alles van die liefde?

ALLE DRIE: O, neen!

Hoe vaak went u dagelijks oefening te wonen?

FRANÇOISE: Eenmaal.

PASCAL: Twee tot driemaal volgens onze weetens en de omstandigheden.

DENISE: Hierover kan ik nog niet oordelen.

Aan wat herkent u uw langverwachte vrouw een man?

FRANÇOISE: Aan mijn heeldeppingen.

PASCAL: Door een moedus.

DENISE: Ik ook.

Verslaadt je aantrekkelijkheid of de vrouw om betrapt te worden, uw vrijheid?

FRANÇOISE: Voor mij is er natuurlijk geen enkel gevaar. Wij kunnen elkaar officieel benoemen en in onze kamer. Tenzij er toevallig een ander langs komt.

PASCAL: Aanvankelijk ben ik altijd zeer nerveus zodat ik onder het bed dan ik voor stellen mag, maar als het werkelijk goed is vergaat ik mijn hele aantrekkelijkheid en ontspeling.

DENISE: Ik voel altijd betrapt te worden in een hoed en de vrouw laten geloven dat ik berouw heb.

Houdt je van een, enig leuke mannelijk verleidende. Of van beiden?

FRANÇOISE: Wel, een man moet in de eerste plaats natuurlijk water kunnen staan, maar soms kan ik wel enkele klappen op mijn billen en een beetje geweld is best aan der liefde.

PASCAL: Mijn verleidde is nacht en dag zo dat ik moet wachten tot mij te gaan.

DENISE: Ik verlaat de badkam.

Het gedreigt je man zich op dit ogenblik?

ALLE DRIE: Zoals ik weet!

Wat doe je om je man aan je te binden?

FRANÇOISE: Een goede maaltijd.

PASCAL: Op een verleidelijke wijze gekleed gaan.

DENISE: Provocerend zijn.

Geloof je temperament te bezitten?

FRANÇOISE: Ik ben een kalme nature.

PASCAL: Ik heb ze veel temperament.

DENISE: Ik ook... Wel, dat denkt ik misschien... maar ik hoop het vlieg niet te gebruiken te vinden.

Hoe je een zwakheid voor je doeltje of je potroon?

FRANÇOISE: Niets.

PASCAL: Echte liefdeeling van de chef vingerhoedjes de atmosfeer waarin we moeten werken.

DENISE: Niets, ze zijn alle twee te oud voor mij.

Op welke leeftijd denkt je dat de liefde een eind heeft?

ALLE DRIE: Zo lang mogelijk.

Waar is de ideale leeftijd voor een man?

ALLE DRIE: Voor deze vraag ontbrekt het ons aan ervaring.

Wat zou je liever overleven: een maaltijd of een liefdesact?

FRANÇOISE: Een nacht.

PASCAL EN DENISE: Een maaltijd. Recht 'n beetje pannekoeken François?

Wat is het bijzondere tydje de liefde?

FRANÇOISE: De pauze.

PASCAL: Tacht.

DENISE: Zachtheid.

Wat laat je door een man aantrekken?

FRANÇOISE: Zijn vlecht.

PASCAL: Zijn lippen.

DENISE: Zijn gelast.

Tot hier onze onderverving en we denken wel dat de lezer ons heeft begrepen. Françoise, Denise en Pascale zijn drie vrouwen, maar in feite waarsen ze toch één, alleen op verschillende leeflijden. Françoise is Pascale en Denise geweest en Denise zal over Pascale, Françoise worden. Want niets is zo veranderlijk als een vrouw.. dat juist maakt haar zo aantrekkelijk!

— En toen we van Pascale een sexy-full-foto van haar vroegten, bleekde zij niet winnaar zij bovenstaand kikkie overhandigde...

Ik ga straks naar een party en moeder heeft gezegd dat ik niet mijn schoenen en niet thuis een wilde-brak op een stoel mag zitten. Eerlijk gezegd moet mijn moeder twintig centimeter boven de koude stekels dat bed wel problemen. Ik vind dat werkelijk zo raar, maar dat heb ik natuurlijk niet tegen mama gezegd. Maar wat zal Joop daar nu zeggen...?

HET SPEL DER BENEN

Is het last van de mini-rok, en we mogen wel zeggen, dat dat zowel letterlijk als figuurlijk is, kelt het spel der benen een grote beklaag gelegen. De moeders is nu eenmaal geen modig gebleken. Tegen alle positivistische voorstellingen in, is de rok nu reeds twee jaar oud en zelfs de kleinste winterdagen kunnen hem niet verdragen. Het is dan niet vannachtigvoelen dat de binding die vrouwendelen, die door de mini-rok op meer dan wirkende wijze ontblote worden, dat wordt veroorzaakt door de mogelijk heilahbers en last ons maar zeggen door platonische bewondering. Het eerste mannelijke voor het jonge meisje, voordat winterre is pas tot puberteit omdoen is, is voor haren dan ook een hele opwinding, tenoor daar te voor het eerst genaard weer met haren benen. De eerste dagen went er dan ook niet respectabel goed hoe se haar benen niet hadden of bewegen, want haar schaatschijf en vinkengroen mocht zich nog aanpassen aan deze moeders aantasting die geen gehoor mocht via haar benen en zelle vuik zakken ontloopt die de tot de grootste schaatsen behoren, vooral... wanter een vrouw of manig zich oog geklaard vocht! De voor volgende prettjes gewen hiervan dusdankbaar voorzien met de metamorfose die ook voorloopt...

Toch wel verrukt met al die jongens voor wie en die maar liefern. Ik darf nauwelijks mijn benen bewegen, 30 cm boven de koude was toch wel iets wat teveel. Maria had gelijk.

Zo stiff blijven zitten is ook ware niet. Ik krijg er de kromp van. Ik kom best na binnen wat bewegen als ik na buiten maar stijf tegen elkaar klem... Maar waarom kijkt Joop niet?

Zo nu loopt Joop wel maar oppassen in toch de boodschap. Een meisje al dragen ze een niet hoeft ons ook weer niet alles te laten niet...

Duur kouse die davelie Mirjam niet haar super min benen. Maar Joop al niet naar ze lefern... zonnevendagse... daervoor zong ik wel!

**HALLO
BLEEKGEZICHT...
EN ZEG ME
NU NIET DAT JE
DE ROODHUIDJES
VERKIEST...!**

**Welke
man
zou niet
zulk
'n plum
op zijn
hoed
willen
steeken ?**